

KONYA - TAŞKENT

Çetmi

nin

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Nisan - Mayıs - Haziran 2014 | Yıl: 17 Sayı: 68

ÇETMİLİLER EĞİTİM KALKINMA VE YARDIMLAŞMA VAKFI YAYIN ORGANI

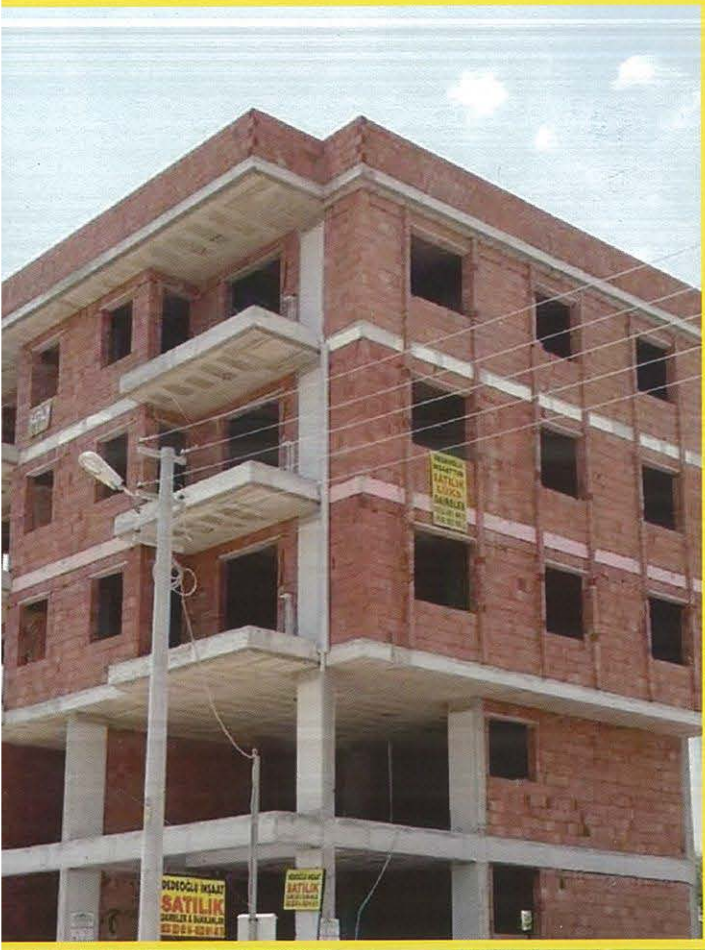
- BEKİR CEVİZCİ ● EFDAL SEVİNÇLİ ● KERİM BOZDAĞ ● MEHMET BALCI
- MEHMET SEÇEN ● NİĞMETULLAH UÇAR ● NUREDDİN ÖZEL ● SABİHA ÇİLEK
- ŞÜKRÜ KARACA ● ÖMER ARSLAN ● ÖMER DARCAN

DEDEOĞLU İNŞAAT Ltd.Şti.

*Dedeoğlu İnşaat tarafından
Çetmi'mizde yapımı tamamlanan üç daire
birbirinden cazip fiyatlarla satılıktır."*

**Satılık
Lüks
Daireler**

Dede Bozdemir
0 532 611 48 75

Sıddık Bozdemir
0 536 323 00 14

Düdenbaşı Mah. 2303. Sk. No. 42 Kepez / ANTALYA

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü

MEHMET BALCI
0536 252 27 09

TEMSİLCİLER

Çetmi | Hüseyin EŞİYOK
Anamur | Abdullah KASAP
Karaman | M.Akif AKKOCA
Antalya | Mehmet Ali GÜVEN
İzmir | Ali TOPKARA
İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ
Bursa | Ali BİRCAN
Fransa | Baki SOLMAZ
88 Fransa | Bilal BALCI

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ
0539 232S04 42
0242 426 25 73

e-posta

kerim.bozdag@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ABONE VE REKLAM İÇİN

Banka Hesap Numarası
Bank Asya
Konya Mevlana Şubesi
Hesap No: 35-896375-7

ADRES

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı
Çaybaşı Mh. Akyurt Market Üstü
(Eski Garaj Ayna Civarı)
Meram - KONYA

cetmililer_vakfi@hotmail.com
konya.cetmililer.vakfi@gmail.com

Tel: 0332.351 26 67

Tasarım
Ahmet Aka
0533 603 45 88

BASKI

ÇİMKE
BASIM YAYIN YAPIM REKLAM
VE TURİZM HİZM. LTD. ŞTİ.

Yeni Matbaacılar Sitesi
10453. Sk. No: 25
Karatay - KONYA
0332 342 52 82

BASKI TARİHİ
Temmuz 2014

İÇİNDEKİLER

Selam İle	2	Devletimdir Visal-i Yâr..	21
Çetmi'nin Sesi'nden	3	Aklıma Düştü	24
Çetmi Muhtarlığı	5	Çepni Dilcesi	26
Tanrı Misafiri	6	Düğün Daveti	29
Eski Günler	10	Vatan ve Millet	30
Muhtarımız Diyor ki	12	Bütün Dualar Kabul Olur	32
Ordan Burdan Şurdan	14	Sorumluluk	35
Hemşehrilerimiz	16	Çocukluk Günlerim	36
Ben Çetmiliyim	17	Mehmet Özel ile...	40
Ramazan Ergin	18	Uğur Dayımız	46
Bizim Çocuklar	20		

Selam ile

KERİM BOZDAĞ

kerim.bozdag@gmail.com

**Çetmi Muhtarı
Mehmet Seçen
görevine başladı.**

Deleceğimize hükmedecek tarihi anların yaşandığı demlerdeyiz. Mahalli idare seçimlerinin ardından Cumhurbaşkanlığı seçimi atmosferine giren Türkiye, etrafını saran düşman unsurlara rağmen kendi yolunda ilerlemeye devam ediyor.

Ülkemizde meydana gelen bir kısım gelişmelerden "bana ne bundan" gibi bir düşünceyle sıyrılarak kurtulamayız. Sadece ülkemizde değil dünyanın başka bir yerinde meydana gelen başka bir olay bile bizim hayatımızı etkilemekte ve yaşayışımıza, düşüncelerimize yön verebilmektedir.

İşte Suriye’de meydana gelen olaylar, işte Mısır ve işte yıllardır kanayan yaramız Filistin. Gazze yine kan gölüne döndü. İsrail vahşeti bütün dünyanın gözleri önünde devam ediyor. Arap ülkelerinin yöneticileri ve bütün dünya bu zulme seyirci durumunda. Akıtılan kanlar Müslümanların olunca uluslar arası güçler sessiz kalmayı yeğliyorlar. Çin hükümetinin Türkistan’da yaptığı katliamlar, Rusya’nın

Kırım’ı ilhak etmesi... Daha dün Bosna’da yaşanan zulüm. Yeni yaşanacak acılara kapı aralayacak gibi görünüyor.

Çetmi’miz artık Taşkent’in bir mahallesi oldu ve ilk muhtarımız Mehmet Seçen görevine başladı. Kendisi ile yaptığımız görüşme notlarını dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz. Daha fazla bilgilerle birlikte hizmetlerinin bu sayfalarda daima yansıtılacağını belirtelim.

Vakfımız çalışmalarını ile göz doldurucu faaliyetlerine devam etmektedir. Konya’da ziyaret etme şansını yakaladığımız yeni vakıf merkezi gerçekten çok güzel. İçerisinde 50 – 60 kişinin sohbet edebileceği geniş bir salonun yer aldığı vakıf merkezinin yeni hizmetler için hayırlara vesile olmasını diliyoruz.

Bu sayımızda yer verdiğimiz Dr. Efdal Sevinçli’nin titiz bir çalışması olan "Özel / Gizli Bir Dil, Çetmi Dili" yazısını zevkle okuyacağınızı ümit ediyoruz.

Çetmi'nin Sesi'nden

MEHMET BALCI

Çetmililer Vakfı Başkanı

Dünyaya kulluk için gönderilen insanın dünyevi ve uhrevi görevlerini hakkıyla yerine getirebilmesi için sıhhatin ne kadar önemli olduğunu bilmeyen yoktur. Sıhhat nimetinin kıymeti kaybedilince anlaşılır. Çünkü o zaman ağzımızın tadı bozulur, ne dünyalık işlerimizi ne de ibadetlerimizi yerli yerince yapabiliriz. Sıhhatin değerini cihan padişahı Kanuni Sultan Süleyman'ın hasta yatağında söylediği; **"Halk içinde mu-teber bir nesne yok devlet gibi, olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi"** dizeleri en güzel ifade eden sözlerdendir. İlahi bir ikram olarak sahip olduğumuz sıhhat nimetinin kıymetini bilelim. Hastalanmamak için koruyucu hekimlik olarak bilinen hususlara özen gösterelim.

Bize her konuda güzel bir örnek olan peygamberimiz sıhhatin korunmasına titizlik göstermiş ve buna yönelik bir hadislerinde, **"Hastalık gelmeden evvel sıhhatin kıymetini biliniz."** buyurmuştur. Bir sahabenin üç ayrı günde hangi dua daha üstündür,

nasıl dua edeyim sorusuna da peygamberimiz (SAV): "Rabbinden dünyada da, ahrette de afiyet vermesini iste" diye tavsiyede bulunmuştur:

Dünya bir imtihan yurdu-dur. İmtihan gereği başımıza çeşitli hastalıklar, sıkıntılar, belalar, musibetler gelebilir. Böyle durumlar karşısında da tedavi yollarına başvurmak ve gerekli tetkikleri yaptırarak, ümitsizliğe düşmeden çareler aramak, imkanlarımızı seferber edip araştırmalar yaptıktan sonra Allah'a tevekkül edip ona güvenmeliyiz. Konu ile ilgili yol göstermek üzere Peygamberimiz (SAV) şöyle buyurmuştur: **"Ey Allah'ın kulları, tedaviye devam edin zira Allah (c.c.) Her hastalık için şifa da yaratmıştır. Şifası olmayan tek hastalık ihtiyarlıktır."** Tirmizî

Hastalarımız ve hastalıklarımız için dinimizin koyduğu emirlere kulak vererek helal ve meşru yollardan derdimize derman aramalıyız. Haramlarda şifa olmadığını, haramlarla tedavi olamayacağını efendimiz Hz. Muhammed (SAV) şu hadisleriyle beyan etmiştir:

"Allah haram kılınan şeyde şifa yaratmamıştır..."

"Allah haram kılınan şeyde şifa yaratmamıştır, haramla tedavide bulunmayın." Ebu Davud

Başımıza gelen hastalık ve sıkıntılar için tıbbi tedavi yollarına başvurmanın yanında dua ederek de Allah'a yönelmelidir. Müslümanlar olarak birbirimize dua etmemiz dinimizin bize telkin ettiği hususlardandır. Peygamberimiz (SAV): **"Mü'minin mü'mine duası müstecaptır."** buyurmuş; kendisi de hastaları ziyaret etmiş ve onların başında: **"Ey insanların rabbi! Şu hastalığı gider, şifa ver, şifa veren ancak sensin, senin şifandan başka şifa yoktur. Senin şifan hiçbir hastalık**

bırakmaz" (Buhari, Müslim) diyerek ve diğer benzeri dualarla şifa istemiştir.

Konumuza esas teşkil eden hadiste peygamberimiz (SAV): **"Allah'tan af ve afiyet isteyin. Zira hiçbir kimseye imani yakinden sonra, afiyetten daha hayırlı bir şey verilmemiştir."** (Nesai) diyerek çevresindekilere ve ümmetine Allah'tan afiyet talep etmelerini tavsiye etmiştir.

Ebu'd Derda (RA): **"Ey Allah'ın resulü! Dedim: 'Afiyette olup şükretmemi, hasta olup sabretmeme tercih ederim.'" Buna karşı Resulullah (SAV): "Allah da senin gibi afiyeti sever"** buyurmuşlardır. Bir başka hadislerinde

Hiz. Muhammed (SAV): **"Kim bedeneni afiyet içerisinde sabaha çıkar, nefisini emniyette bulur ve günlük gıdasına sahip olursa dünya ona verilmiş gibidir"** buyurmuşlardır. Afiyet; Allah'ın insana İslam'dan sonra verdiği en büyük nimettir. İslam ve afiyet nimetinin kıymetini bilelim. Bize bu nimetleri ikram edene teşekkür edelim.

Afiyet, sıhhatli kimselerin başında bir taçtır, ancak bunu hastalar görebilir.

Afiyet, kıymeti bilinmeyen bir nimettir. Nitekim peygamber Efendimiz (SAV): **"İki nimet vardır ki çok kimseler onlarda aldanma içindedir, sıhhat ve boş vakit."** (Buhari)

Çetmi Muhtarlığı

MEHMET SEÇEN

Çetmi Mahalle Muhtarı

Bütün tahsilat işlemlerinizi muhtarlık ofisimizin içinde açılan PTT acentemizde yaptırabilirsiniz.

Kıymetli hemşerilerim hepinizi hürmetle ve muhabbetle selamlıyorum.

Çetmi Mahalle Muhtarlığına beni layık gördüğünüz için hepinize sonsuz şükranlarımı sunarım. Görev sürem boyunca tüm hemşerilerimizin beklentilerini ve sorunlarını gidermek için var gücümüzle çalışacağız. Tabi ki bu çalışmalarımız yetkilerimiz doğrultusunda olacaktır. Yetkimizi aşan sorunları da ilgili mercilere ileteceğiz.

Köyümüzün ve köylümüzün tüm dertlerine **çare olmaya çalışacağız.**

Yeni çıkan **Büyükşehir Yasa**sı ile 30 Mart yerel seçimlerinden sonra Beldemizin mahalle olması nedeniyle artık köylümüzün iş ve işlemleri muhtarlığımız tarafından yürütülecektir.

Taşkent Kaymakamlığı, Taşkent Belediyesi, Konya Büyükşehir Belediyesi ve yetkili mercilerle iş birliği içinde çalışıp mahallemizi daha mutlu, huzurlu bir seviyeye çıkarmaya çalışacağız.

Kıymetli hemşerilerim belediyenin kapanmasıyla bazı hemşerilerimiz hizmetlerin aksayacağını, köyümüzün hizmetsiz kalacağını düşünebilir. Bütün hemşerilerimizin içi ferah olsun.

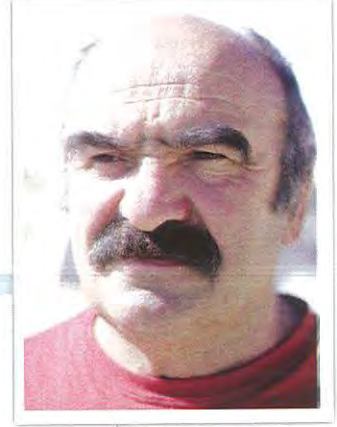
Muhtarlığımız bu konuda üzerine düşen görevleri en iyi şekilde icra edip köyümüz sahipsiz bırakmayacak. 30 Mart yerel seçimlerinden sonra belediyenin kapanmasıyla geçen üç aylık süre zarfında mahallemizin hizmetlerinde en ufak bir aksaklık olmaması, mahallemizin temizliği, çöplerin düzenli bir şekilde toplanması bunun en güzel örneğidir. İçme ve sulama suyu hizmetlerinde **KOSKİ ve belediye ekiplerimiz sorunsuz çalışmalarını sürdürmektedir.**

Değerli hemşerilerim muhtarlık ofisimizin içinde PTT acentemiz de hizmete açılmıştır. vatandaşlarımız bütün tahsilat işlemlerini ilçeye gitmeye gerek kalmadan acentemizde yapabilecekler.

Değerli Çetmililer biz köyümüze sevdalıyız, aşığız. Ben de bu toprakların bir evladı olarak her zaman gece gündüz demeden, bıkip usanmadan, yılmadan var gücümüzle, Allah'ın izniyle çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Herkese sevgi, saygı ve şükranlarımı sunar, bütün hemşerilerimizi ve İslam aleminin mübarek Ramazan Bayramını en kalbi duygularıyla kutlarım...

TANRI MİSAFİRİ

NUREDDİN ÖZEL

Halil dede sokaklarda çöp kutularından topladığı kağıt, plastik ve tenekeleri hurdacıya satarak geçinen, kasabanın kenarında bir yamaçta, tah-ta, teneke ve karton kutulardan kendi inşa ettiği bir barakada yaşayan yaşlı bir adamdır...

Barakası iki odalıdır, birinde kendi, diğerinde ise evsiz barksız kalan, yolda kalmış, açıkta kalmışların, tanrı misafiri diye kapısını çalan, herkesi yedirip içirip yatırdığı, hayır dua ile uğurladığı güzelce döşenmiş bir odadır.

Bir gün yine gecenin bir yarısında kasabanın en işlek caddelerinden birinde çöp kutularından aldığı kağıt ve plastik parçalarını çuvalardan yapılmış büyükçe bir çöp arabasına doldurup çekip götürürken bir sarhoşla karşılaşır. Sarhoş onu durdurur. Allah rızası için bana bir şarap parası diyerek açar avucunu. Halil dede donmuş kalmıştır. **"Allah rızası için şarap parası ha,** hey güzel Allah'ım sarhoşların bile adının hürmetine şarap parası istiyorlar. Bundaki hikmet nedir?"

diye geçirir içinden, sonra sarhoşa dönüp, **"Allah rızası için canımı istesen veriririm ama şarap için olmaz"** der, ama sarhoş bu, bir türlü geri adım atmaz.

"Allah rızası için canını verecek olan adam şarap parasını da verir, hadi kırma beni be babam!" diye yalvarırken caddenin derinliklerinden hızlıca gelen bir araba Halil'in çöp çuvalına çarpar. Çuval bir yana Halil bir yana yuvarlanır. Araba sürat kesmeden yoluna devam eder ve karanlıkta kaybolur.

Peş peşe bir iki araba geçer caddeden, ama kimse durmaz... Sarhoş olduğu yerde bakınıp kalırken Halil ağzı yüzü bembeyaz sakallı kan revan içinde düştüğü yerden doğrulur, ayağa kalkar, arabasına doğru birkaç adım atar, ama ayakta duramaz tekrar yere kapaklanır...

Sarhoş koşturup gelir yanına, onu kaldırır. Halil sarhoşun yüzüne anlamlı anlamlı bakar, bana yardım et der ve sonuna da ekler Allah rızası için diyerek...

Sarhoş yaşlı adamı yolun ortasından kenara çeker, kaldırımların üzerine oturtur. "Geçen arabalardan birini durdurmalısın baba, senin hastaneye gitmen gerek, durumun çok iyi görünmüyor.. bana eyvallah!" der. Birkaç adım uzaklaşıncaya durur, düşünür... yaşlı adamın "Allah rızası" için deyişi gözünün önüne gelir...

Sarhoş döner, sırtlar Halil dedeyi; "Sen de çok ağırmışsın be ahabap, seni Allah rızası için sırtıma aldım haberin olsun ha!" diye söylenerek götürür hastaneye. Hemşireler Halil dedeye serum takarken sarhoş kaybolur ortalıktan...

Halil dede kendine gelince, hemşireler geçmiş olsun baba şansın varmış adam seni sırtlayıp getirmese şimdi kan kaybından ölebilirdin diyerek pansuman edip sararlar yaralarını...

Halil dede, "O nerde peki?" diye sorar. İçeri dışarı bakar hemşireler fakat bir türlü bulamazlar sarhoşu...

"Şarap parası bulmaya gitmiştir" diye gülümser Halil dede...

Hastaneden çıkıp arabasını toparlayıp barakasına geldiğinde gece yarısını çoktan geçmiştir. Barakasında bir ışık yanmaktadır, durur bakar Allah Allah kim ola ki diyerek arabasını barakanın önüne koyar ve "Hey ahabap sen de kimsin?" diye içeri girer..

İçerideki üstü başı hırpani sokak serserisi yaşlı bir adamdır, "tanrı misafiri" diye cevap verir hali dedeye...

O kadar rahattır ki adam barakadan yiyecek bir şeyler bulmuş, sofrayı ortaya kurmuş, karnını doyurmaya çalışmaktadır...

Adam yemesine devam ederken, "Tanrı misafirinin yeri yan tarafta. Yemeğini bitir de seni oraya alayım" der Halil dede... Burası senin mi diye sorar adam, cevap vermez Halil dede. Ama hal ve hareketlerinden barakanın sahibi olduğunu anlar adam... Belki yüz kapıyı çaldım, kılık kıyafetimden olsa gerek hiç kimse misafir almadı, yaşlı biri sana gelmemi söyledi, Tanrı misafiriyim de o seni hem doyurur, hem de altına yumuşak döşekler serer dedi... Ama

görüyorum ki burada senin için bile yumuşak döşek yok deyince... Misafiri yan tarafta ağırlıyorum dedim ya diye cevap verir Halil dede.. O zaman bana yerimi göster dostum, çok yorgunum yatacağım der adam. Gel benimle der Halil dede. Çıkarlar, yandaki odaya giderler. Burası çok muazzam döşenmiştir; sedir, yatak, halı... adam bakar... "Oo burası harika!" diyerek uzanır Halil'in gösterdiği yatağa ve hemen gözlerini kapatır. Halil bakar bakar "iyi geceler dostum" diyerek çıkar odadan...

O günden sonra Halil dede gecenin karanlıklarında hep o sarhoşu arar, bulup kendisine teşekkür edecektir, ama onu bir daha göremez...

Yıllar sonra Halil dede barakasının önünde abdest alırken bir kadın görür barakanın yamacında, sedye haline getirdiği iki ağaç üzerideki adamı barakaya doğru çekip getirmeye çalışmaktadır... Kadının zorlandığını gören Halil dede gidip tutar ağaçların ucundan. Adamı getirirler barakanın önüne. Anlatmaya başlar kadıncağz, bu adam benim eşimdi, hayatında bir günü ayık geçmedi, bir gün öleceğini hiç aklına getirmede, durmadan içti, ölüm gelip çatınca da ne onu yıkayıp kefenleyecek adam bulabildim, ne de namazını kılacak cemaat, kime gittiysem benim o ayyaşa ayıracak vaktim yok dedi...

Sonunda beni sana gönderdiler, ona gidersen o cenazeni yıkar defneder dediler, ben de sürüyüp sana getirdim yap ne yapacaksan gayri diyerek bitirir sözünü...

Halil dede adamı tanımıştır, bu kendisinden Allah rızası için şarap parası isteyen, sonra da kendisini sırtlayıp hastaneye götüren ayyaşın ta kendisidir...

Halil dede kadının da yardımıyla sarhoşu yıkar, kefenler, sonra da barakanın önüne kazdığı çukura defneder... kadın da Allah senden razı olsun dede diye dua ederek çekip gider...

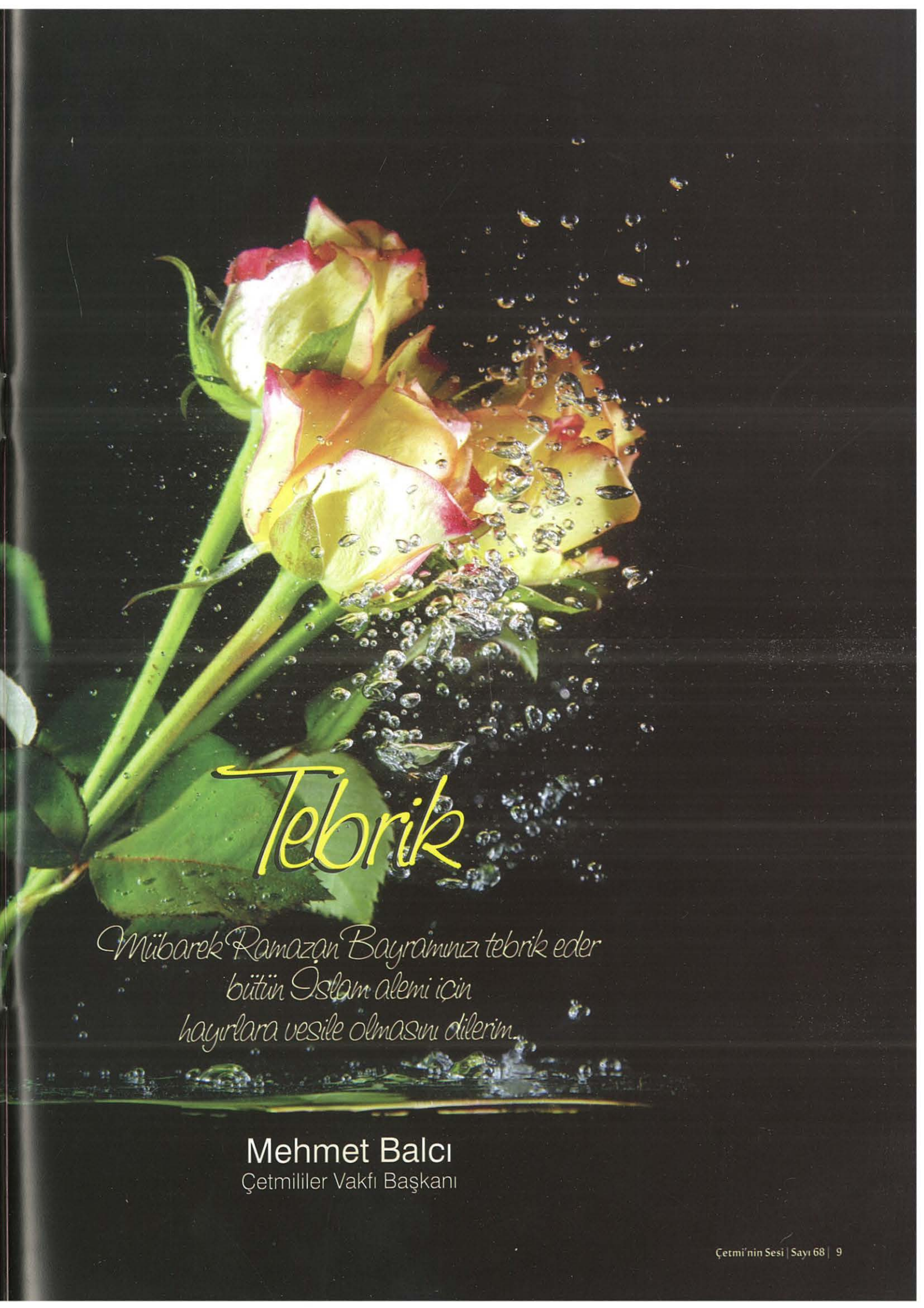
O gece konu komşu, sarhoşun cenazesini yıkamaya gelmeyen herkes sarhoşu rüyasında görür, sarhoş cennette köşkler saraylar içindedir, gün doğar doğmaz rüyayı gören herkes sarhoşun hanımına koşar, bu adam nasıl bir amel işledi de bu makama erdi diye bir biri arkasına gelir sorular...

Sorulardan bunalan kadıncağz hayırlı bir amelini görmedim sizler cenazeyi ortada koyunca ben de şu yamaçtaki yaşlı adama götürdüm, yıkadı, defnetti diye anlatır olanları. Sonra kalabalık yaşlı adamın barakasına yönelir, ona sorarlar için sırrını...

"Allah rızası!" diye gülümser Halil dede. Anlamaz gelenler. Onun için dua mı yaptın diye sorar içlerinden birisi, Halil dede yine gülümser:

"Otuz yıldır Tanrı misafiri diye gelip kapımı çalan herkesi bu teneke barakada Allah rızası için yedirdim, içirdim, yatırdım. Bu mübareği de toprağa koyarken Allaha niyaz ettim, bugüne kadar hep sen bana misafir gönderdin ben de senin rızan için, gücüme göre yedirdim, içirdim, ağırladım, şimdi de ben sana bir misafir gönderiyorum, şanına göre ağırla dedim. O şanı yüce bağışlayıcı Allahım gönderdiğim misafiri kabul buyurmuş şükürler olsun dostlar diyerek bitirir sözünü...

-son-

Tebrik

*Mübarek Ramazan Bayramınızı tebrik eder
bütün İslam alemi için
hayırlara vesile olmasını dilerim.*

Mehmet Balcı
Çetmililer Vakfı Başkanı

Eski Günler

Eski Ramazanlar

Eski Bayramlar

SABİHA ÇİLEK

**...mutluluk,
bazen sağlığımızın
yerinde olması veya
sevdiklerimizle
geçirdiğimiz
anlardır.**

Eskiye rağbet edilmez dense de, yaşanan mutluluklar ne kadar eski olsa da, unutulmaz, özlenir, aranır... Bize eski ramazanları yaşatanlar çocukluğumuzun büyükleridir. Bugünün çocuklarına o tadı yaşatacak olan da bizleriz. Eski günleri, ramazanları şöyle böyle konuşacağımıza, bugünün nasıl olduğunun gayretine girmeliyiz. Aslında ortada eskiyen bir şey yoktur. Günler de, ramazan da, bayram da aynı yerinde duruyor, canlı ve tazedir. İnsanlar da bunların önemini bilerek, oruçlarını tutuyor ve mukabeleler yaparak, Allah yolunda olduğunu gösteriyor. Biraz kendimizin yaşadığımız günlere, ne kadar tat ve tuz yani güzellik kattığımızdır. Eskiyen yani gün gün yaşlanan bizleriz. Çocuklarla beraber iftarlar ve sahurlar yapılmalı, teravih

ve mukabele için camilere gidilmelidir. Küçücükken bu duygular çocuklara aşılanmalıdır. Öğrendiklerini onlar da, çocuklarına anlatırken işte ne güzeldi o günler, iyi ki yaşamışız derler.

Eskinin unutulmadığı bence, samimi çıkarsız düşünce ve varlıksız yaşamdır.

Varlıklı yaşam, insanın birçok değerlerini yok ediyor. Anane, örf ve adetlerini unutturup rahat yaşam sunuyor sunmasına da, insanı insanlıktan çıkarabiliyor. İnsan ne kadar rahat yaşasa da, coşku ve özlem olmazsa, hayat tatsız tuzsuz oluyor. Kendini kontrol eden ediyor. Edemeyenler kendini bulunduğu ortamdan atmak, kurtarmak düşüncesine kapılarak intihar gibi büyük günahları yapabiliyor. Herkes dünyanın misafiridir. Gece-ler, mevsimler, bayramlar...

Misafirler kendilerini baş tacı bilmeli, birbirlerine yardımcı olmalıdır. Allah için sevmeli, sevilmeli, yardımcı olunmalıdır. Ramazanlar, bayramlar gelmeden önce, insanlar hazırlığını düşünür, ekmekler bulgurlar, makarnalar vs yapılır. Evler boya badanayla süslenir. Dört dörtlük hazırlıklar yapılarak, beklenirdi. Her nesne bu coşkuyu hissedirdi. Bayram için alınan ayakkabılar, elbiseler giyilmeden, bayram beklenir ve o gün neşeyle giyilerek hayata anlam katılırdı.

Varlık yani insanın istediğini almak tutkusu, kişiyi mutlu etmiyor. Fedakâr kadın, can sıkıntısıyla gidip birçok alışverişler yaparak rahatladığını zannediyor ama içinde yine coşkusu ve neşesi eksik kalıyor. Kendini kandırılmış, avunmuş oluyor.

Mutluluğun anahtarı üzüntüleri de, sevinçleri de paylaşmaktır. Sevinçler tatillerde, üzüntüler kapı artlarında geçiriliyor. Vee nerede o eski günler, bayramlar deniyor. Öldürülen günler ve bayramlar aranmaya çalışılıyor.

Hayata dair memnuniyetsizliğimizin en yalın hali olan mutluluk, bazen sağlığımızın yerinde olması veya sevdiklerimizle geçirdiğimiz anlardır.

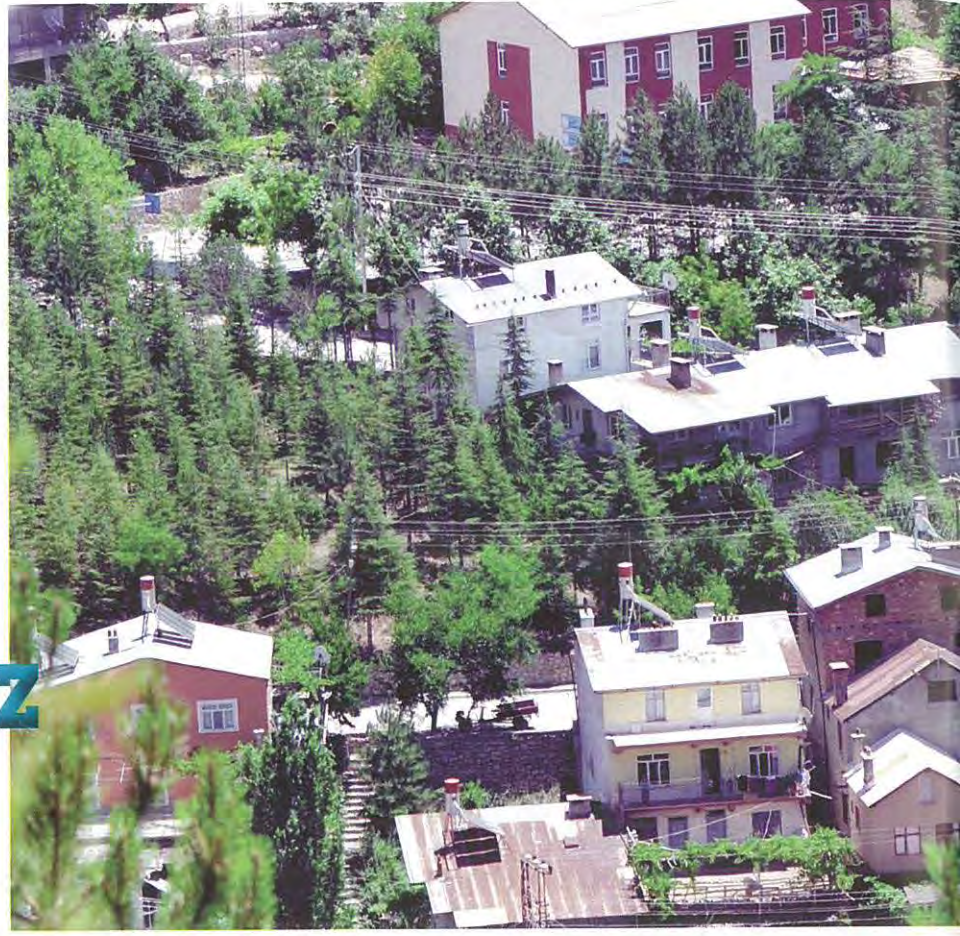
Her an üşenmeden demeliyiz estağfirullah

Rabbimizi anmalı demeliyiz elhamdülillah. Rabbimizi ve her birimizin ondan gelen bir Abdullah olduğunu düşünerek bir yaşantımız olur inşallah. Dilimizde af ve hamd olduğu sürece yaşadığımız her an, eskimez, unutulmaz, özlemle aranır inşallah.

Muhtarımız

MEHMET SEÇEN

diyor ki

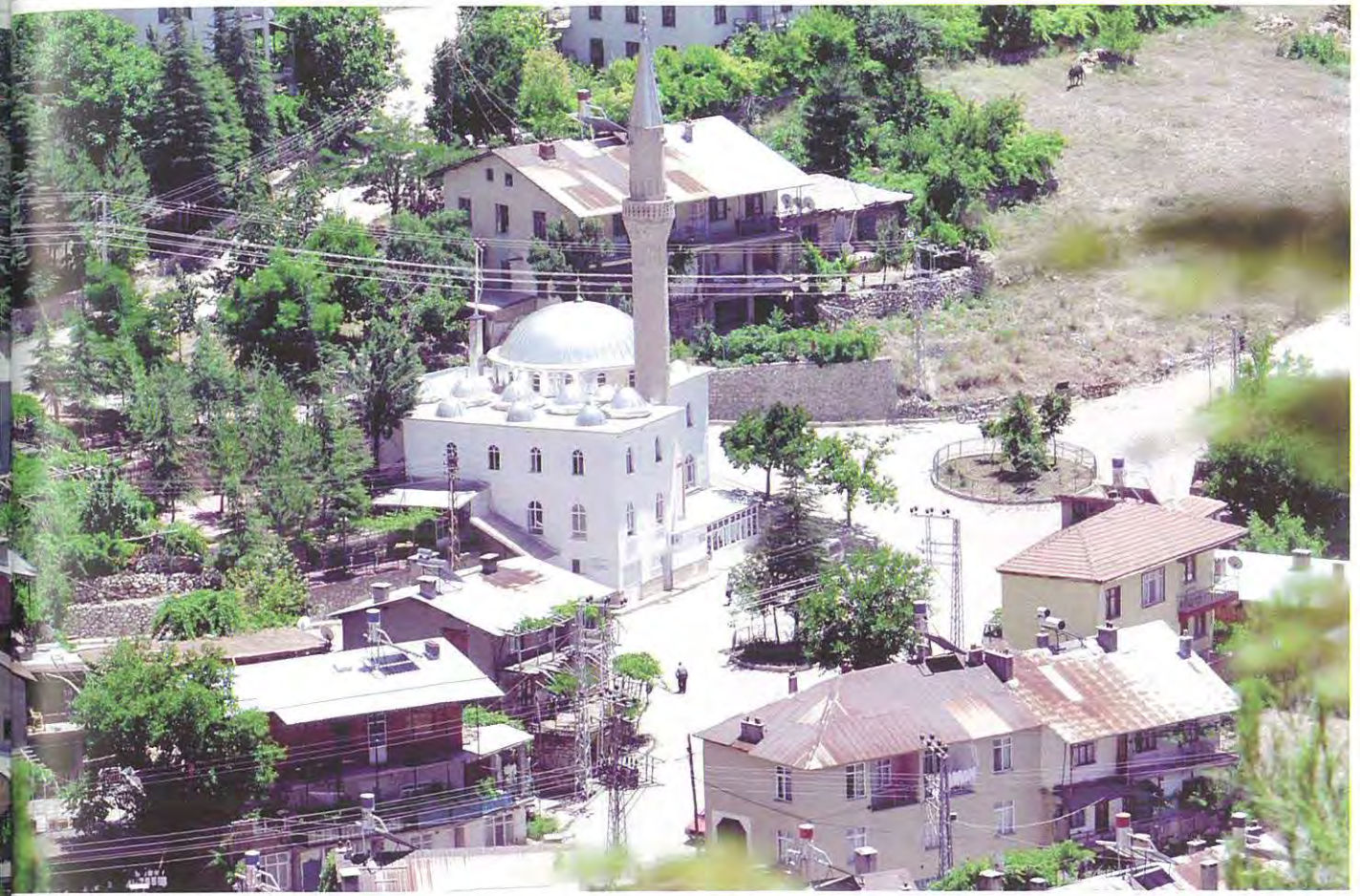
Sevgili hemşerilerim. Gururla söz etmek istediğim bir başka husus 20 yıl gibi bir süredir devam eden "Çetmililer Sevgi dostluk ve Hoşgörü Günü" ve bu anlam-
lı günü tertip eden, sonuna kadar destek veren, yıllardır bütün eğitim gören öğrencilerimize verdiği burslarla köyümüzden eğitilmiş, kültürlü, bilgili büyük insanlar çıkmasını sağlayan Çetmi Eğitim, Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfımıza" sonsuz şükranlarımı sunarım.

Dile kolay 20 sene. 1. Çetmililer Günü'nde doğan bir bebek bugün askerde. Bugüne kadar yapılanlar gerçekten müthiş bir çalışma... Bunun yanında aksamadan devam eden dergimiz ayrı bir gurur

kaynağı. Köyümüzle ilgili bütün çalışmaları ve bilgileri, şiirleri, vatandaşlarımızın anılarını, birbirinden güzel resimleri dergimizde bulabiliyoruz.

Yıllardır çalışmalarına aralıksız devam eden her zaman başarılı ve kararlı bir şekilde yoluna deva eden vakfımıza yıllardır yardımını esirgemeyen son kuruşuna kadar yardım eden maddi manevi her yönüyle destek veren bütün hemşerilerimizden Allah razı olsun. Allah kazançlarını bol eylesin.

Bir başka husus ise köyümüz insanının yardımseverliği hepimizin bildiği gibi köyümüzdeki herhangi bir etkinlikte, doğal afette, düğünde, cenazede in-

sanımızın yardımseverliğine ve birlikteliğine hep şahit olmuştuzdur. İşte insanımızı köyümüze bağlayan, aşık eden, bir ve beraberlik sağlayan bu yüce ruhtur.

Bizler muhtarlık imkanlarının elverdiği ölçüde hemşerilerimize hizmet için elimizden gelen her şeyi layığı ile yapmaya çalışacağız. Birlik ve dayanışmanın bundan sonra da devam etmesi gerektiğine yürekten inanıyoruz. Bütün Çetmililer birbirleriyle hayırdan yarışıyor. Bu yarış ezelden ebede sürecektir. İyilik ve güzelliğin, yardımlaşma ve dayanışmanın var olduğu toplumlarda aşılmayacak problem, üstesinden gelinemeyecek mesele yoktur.

Vakfımız, Çetmi'miz için, her şeyden önemlisi bizim insanlarımızın geleceği için yapılacak her faaliyet şüphesiz ki bizleri daha da güçlendirecek ve yarınlarımızı birlikte inşa edeceğiz.

Artık kasabamız bundan böyle Taşkent'e bağlı büyük bir mahalle hüviyetine bürünmüştür. Muhtarlığımızın kapıları bütün hemşerilerimiz için sonuna kadar açıktır. Her meselede sizin için var olan bütün imkanları kullanarak en iyi ve en güzel işleri yapmak azmindeyiz.

Sevgi, barış, kardeşlik ve huzurun hakim olduğu Çetmi'mizde insanlarımıza kim olursa olsun hizmet etmekten

büyük bir şeref olamaz. Biz bu şerefe layık olmak azmi ile yola çıktık. Birlikte hizmet vereceğimiz arkadaşlarla görevimizin başındayız. Sevinciniz sevincimiz, dertleriniz derdimiz olacak. Her zaman "Halka hizmet Hak'ka hizmettir" düsturu ile hareket edeceğiz.

Faaliyetlerimizi dergimiz vasıtasıyla düzenli bir şekilde halkımıza duyuracak, dilek ve temennilerinizi her zaman dikkate alacağız.

Çetmi her zaman mahal-le olarak bundan böyle de Taşkent'in parlayan yıldızı olmaya devam edecek... Yeter ki bizler BİRLİK ve BERABERLİĞİMİZİ koruyarak aramızdaki dayanışma ruhunu pekiştirelim.

Ordan...

Burdan...

Şurdan...

ÖMER ARSLAN

Yirmi yedi derece sıcaklık, saat öğlenin ikisi, güneş tam tepede, rüzgâr esmiyor yaprak kırıdamıyor, kavurucu bir hava, patozun üzerinde kucak kucak aldığım ekinleri patoza atıyorum, patoz sesinden başka bir şey duymuyorum, patozon içinden savrulan saman tozu terlemiş boynuma kulağıma yüzüme yapışıp yakıyor, sap (ekin) veren insanlarda yorgunluk ve bıkkınlık... Yüzleri odun ateşinin közü gibi kıpkırmızı olmuş, bir an

önce bu işin bitmesini istiyorlar... Patozun üzerinde, Çetmi dergisine nasıl bir yazı gönderebilirim diye düşünüyorum. **Ordan, Burdan, Şurdan** bir sürü şey geliyor aklıma...

Yazdıklarım sonuna kadar eleştiriye açıktır, belki kızacak, belki hak verecek, belki de "bane ne ya" diyeceksiniz... kusurum varsa affola...

Köyümüzde, insanlarımızın, ben dahil bir çok kişinin Allah'a karşı nankörce konuşmalarından birkaç kesit...

BÖLÜM: 1

İki havayı buğday ekilen bir tarladan 18 havayı buğday çıkmasına rağmen diyoruz ki: "yok canım yok, bizim buğday yanık, güneş gavrığı, hiç bi ilaca faydası yok, zaten pek samanda çıkmadı, hiç boy atmadı bu sene..." Yan taraf-taki Mehmet ağanın tarlasındaki ekininin aynı düzeyde olmasına rağmen: "ellerinki-ne baksana, buğdayı tokmak gibi, boyu bi metre var, orak kesmez, gübrede atmadılar, amma bu elinki bi başka..."

BÖLÜM: 2

Doğal yoğurdunu, peynirini, etini yediğimiz, taze taze sütünü içtiğimiz keçilere koyunlara, ineklerimize kızdığımızda, "**şişegalasica, a gışları gırılasica**" diye intizara başlarız... Birkaç gün sonra inek zehirli bir ot yemiştir şişip ölmüştür veya kepirde ayağı taşa sıkışıp kırılmıştır, vah töh demeye başlarız. Bidakka dostum bi dakika; senin vah töh demeye hakkın yok, dün şişe kala dedin, al işte, şişti kaldı... kışları kırılasica dedin kırıldı kaldı, bu bize müste-hak....

BÖLÜM: 3

Bir yere nohut ekeriz, buğday ekeriz. Yaz günü gelince de biçmeye gideriz. Hava sı-caktır, tarlada da hep diken buturak vardır. Sinirlenince yine başlarız: "**ören kalası, kisse gala**"... ulan bir dur: sen ne dediğinin farkında mısın ha... al işte, git yaya-lara bir bak, hayatını, ömrü-nü verdiği musagölünde, güneymunarda, Köşürelük'te,

Akmunar'da çocuklarından ya da yeni nesilden kim var? Kimse yok, tarlan gen kaldı, sahipsiz kaldı, in cin yok, al sana "**ören kaldı, al sana kis-se kaldı**"...

BÖLÜM: 4

Yıl 1979, ağustos ayının kavurucu sıcaklığı... yer kö-sürelük. 6 sepim ekin harman-da bekliyor. Katırlar koşul-muş, düğen hazır, Omar ağa düğene biniyor ve "haydi bis-millah, dahh" deyip sürmeye başlıyor. Günlerce sürüldük-ten sonra, 6 sepim harman, rüzgârında pek esmemesin-den dolayı tam 18 günde yaba ile savruluyor. Ve diğer taraftan Fatma gelince: "ma-şallah bitirdik cenabı Allah'ın izniyle" diye gülümseyip şük-redip dua ediyor..... samanlar basılıyor, katırlarla 118 harar saman 9 günde köye indirili-yor. Omar ağa da, Fatma ebe-de: "maşallah, kurban oldu-ğum Allah, yardım etti de bi-tirdik işleri, çok şükür bin şü-kür Allah'ım" diyorlar....

Yıl 2010, yer çetminin her-hangi bir yaylası, ekin salısı. Ekin ala göklü... bir günde bi-çiliyor. Diğer gün öğlene top-lanıyor... ikinci vakti patoza atılıyor, akşama basılıyor, bu arada bizler: "haydin bir hay-din, bi bizimki kaldı, aluf bi bitirsek şu mezetten bir kur-tulsak, bi daha ne ekerim, ne de görürüm" gibi abuk sabuk konuşmalar.... Saman bası-lır. Kamyon çağrılır, kamyon 15 dakika gecikince başlarız: "**a belasını veresice nerde galdı buuu**".... Kamyon ge-lir yük köye iner. Toplam iki gün sürer ve bizler oturup çay

içerken başlarız yorgunluk ile: "ulan bi daha ne ekerim nede sürerim, alemin rezilliği bizde, iki gündür canım çıktı, para ile alsam bundan iyiydi, ekme gününe varmayaydım da şu irezilliği çekmeyeyidim... dur bitmedi!: (çok da güzel bir sövülür...)" (evet bunu be-lirtmek utanç verici, ama ger-çek bu :)

BÖLÜM: 5

Tablacı hükmünde olan insanlardan, Allah bir fiyat istiyor. Yani, Allah bize mey-vesini, ekmeğini, sebzesini, malını, her güzel şeyleri nasip ediyor, veriyor. Peki bizden bunların karşılığında ne isti-yor, para mı?, tabiki hayır... cenabı **Allah bizden sadece üç şey istiyor; birincisi zikir, ikincisi fikir, üçüncüsü şük-kür...**

Ey insan oğlu ve ey ahmak nefsim... tarlaya ektiğinin karşılığında bulduğuna şük-ret, dua et, secdeye kapan... insanlara karşı, nimete karşı kötü söyleme, eleştirme, in-tizar etme verilen nimete az deme şükret. Toprakta çıkıp dallarından meyve ikram edilen ağaçların güzelliğine bak tefekkür et, cennet kapı-larını açmak için yalvar Alla-ha... her dertten yakınma... Ey aciz ve günahkar nefsim: NANKÖR OLMA....

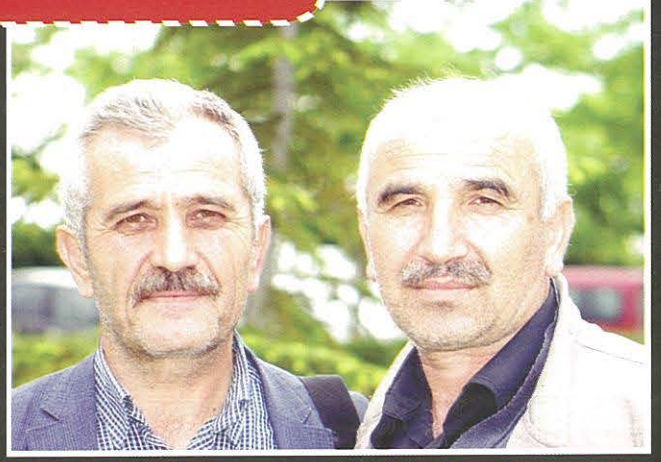
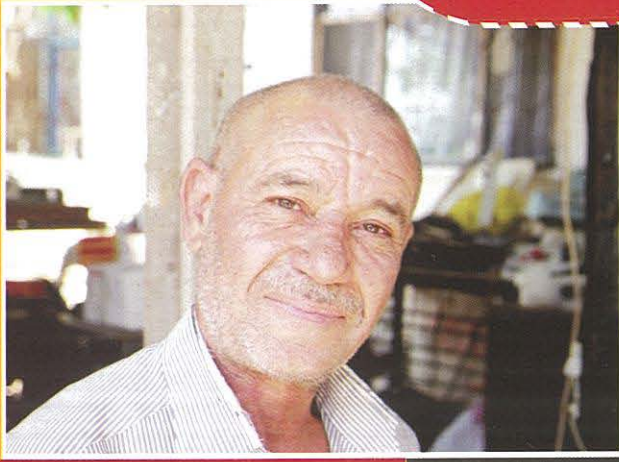
BÖLÜM: 6

SİZE BIRAKIYORUM.....

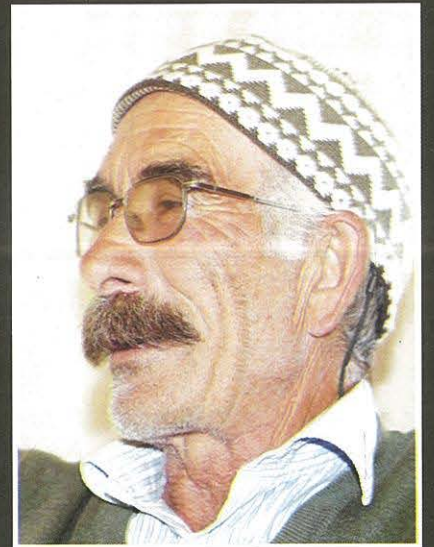
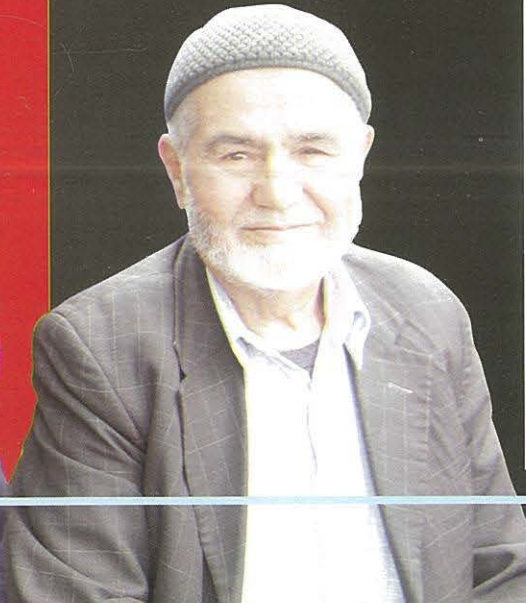
THE AND

18 Temmuz 2014

HEMŞEHRİLERİMİZ:)

Konya'da gerçekleşen Çetmililer Buluşmasından...

Konya'da gerekleŖen etmililer BuluŖmasından...

Ben etmiliyim

NİĞMETULLAH UÇAR

Antalya | 12.03.2014

Mahalle olsa da kymn Ŗekli
Değer veriyorum ben etmiliyim
Doğum yerim benim nüfusta ekli
Köyü seviyorum ben etmiliyim

TaŖkent ilemizdi Çetmi kymd
Belediye oldu beldeye döndü
Yeni yasa ile farklı göründü
Kabul etmiyorum ben etmiliyim

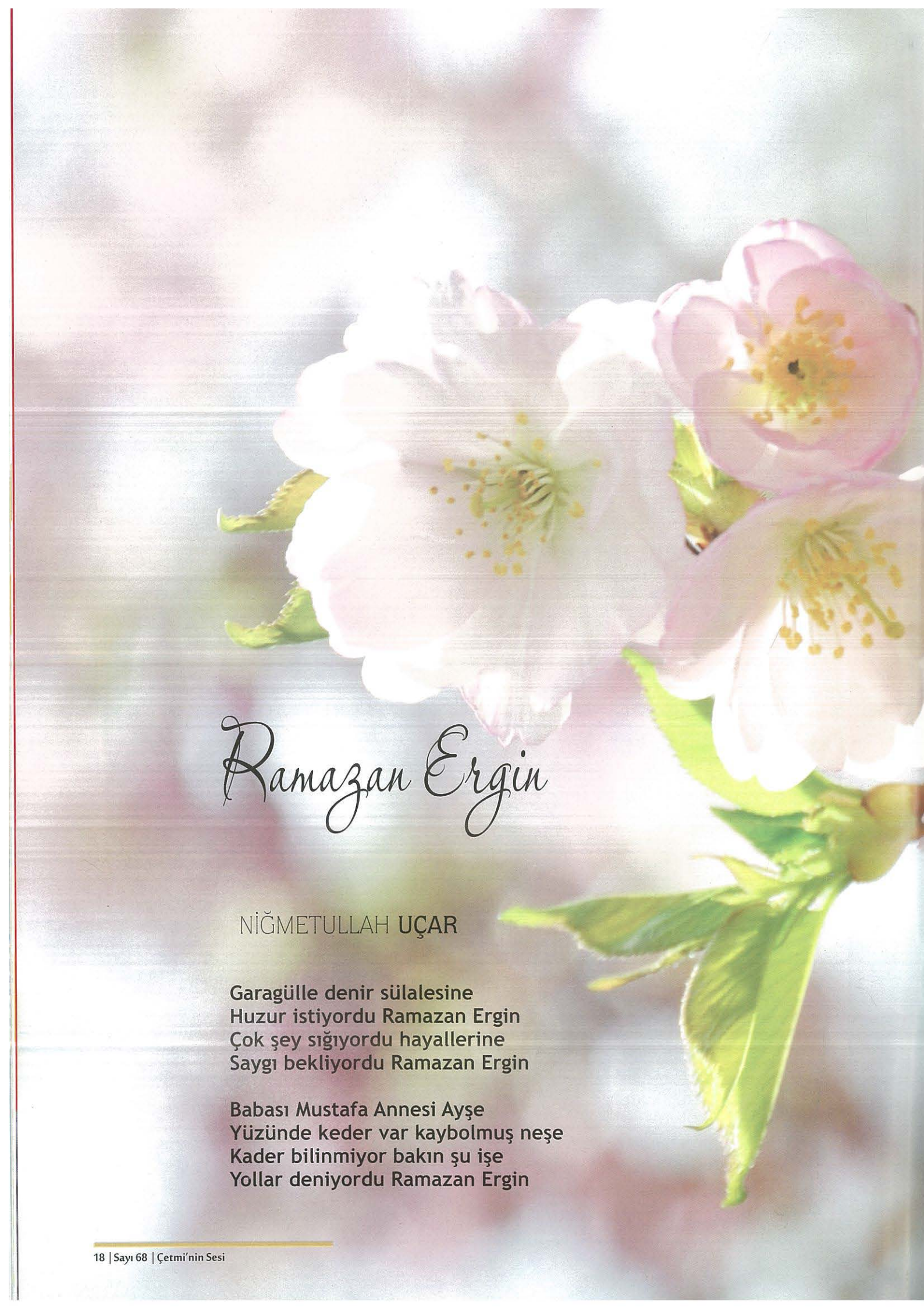
Kylerle beldeler oldu mahalle
Ileler bütünlük sağladı ille
Nüfus czdanımla yazan delille
Mutlu oluyorum ben etmiliyim

Yerel yönetimler tüm ilçelere
Beldeye, mezraya, daĖa, köylere
Hizmet edecekmiŖ bütün Ŗehre
Yorum yapmıyorum ben etmiliyim

Bu yüzden kylerle belediyeler
Tüzel kiŖiliĖi iptal ettiler
Yre halklarını dinlemediler
İlĖilenmiyorum ben etmiliyim

TaŖkent bana uzak benimseyemem
TaŖkentliyim diye göğüs geremem
Nerelisin dense TaŖkent diyemem
Syleyemiyorum ben etmiliyim

TaŖkent benim ilemyle kalacak
etmi doĖduĖumuz mekan olacak
Her zaman adıyla değer bulacak
Gurur duyuyorum ben etmiliyim

Ramazan Ergin

NIĞMETULLAH UÇAR

Garagülle denir sülalesine
Huzur istiyordu Ramazan Ergin
Çok şey sığıyordu hayallerine
Saygı bekliyordu Ramazan Ergin

Babası Mustafa Annesi Ayşe
Yüzünde keder var kaybolmuş neşe
Kader bilinmiyor bakın şu işe
Yollar deniyordu Ramazan Ergin

Annesi olurdu Veli'nin kızı
Dayısı Mehmet'tir arardı bazı
Kader gerçekleşir değişmez yazı
Sabır ediyordu Ramazan Ergin

Havva, Fatma, Meryem, Fadime kızlar
Mehmet Veli diye iki erkek var
Yedi kardeşine hal hatır sorar
Candan seviyordu Ramazan Ergin

Kızlar ile Veli Konya'da yaşar
Mehmet Antalya'da rızkını arar
Ziyaret ederek hepsine uğrar
Ev eve geziyordu Ramazan Ergin

Hasan'la Hüseyin abileridir
Anneleri ayrı babaları bir
Onlardan uzakta ayrı değildir
Değer veriyordu Ramazan ergin

Çocukken kamyonun altında kalır
Ayağı ezilir doktorlar alır
Tek ayağı ile canı daralır
Kaderim diyordu Ramazan Ergin

Bolaylı Celal'dir kamyon sahibi
Bu dünyada her şey kadere tabi
Kader kurbanıdır bu küçük sabi
Boyun eğiyordu Ramazan Ergin

Koltuk değneğiyle gezer dolaşır
Yüzünde her zaman hüznler taşır
Tanıdıklarıyla iyi anlaşır
Gün geçiriyordu Ramazan Ergin

Bir evlilik yaptı huzur görmedi
Alatalı eşle geçinemedi
Yalnızlıktır benim kaderim dedi
Göğüs geriyordu Ramazan Ergin

Babasına şiir yazmadım sanmış
Dergiyi arayıp çok kahrılanmış
Karşılaştık, dedim, bu zannın yanlış
Özür diliyordu Ramazan Ergin

Konya'da çetmili piknik yapmıştı
Taksiyle giderek o katılmıştı
Dergide bu hali anlatılmıştı
Zoru seçiyordu Ramazan Ergin

Bazen köyde kalır annesi ile
Bazen Antalya'da kardeşleriyle
Bazen Konya'dadır mağdur haliyle
Görmek istiyordu Ramazan Ergin

Konya'da kalırken rahatsızlanır
Hastaneye gider düzelir sanır
Doktor hizmetine insan inanır
Çare bekliyordu Ramazan Ergin

Kafa dikişlidir karnı şişmiştir
Doktorlar sebepsiz öldü demiştir
Bu işe akıllar erememiştir
Geri geliyordu Ramazan Ergin

Acilden girerken sağladı beden
Operasyon yoktu, dikişler neden
Sedyeden mi düştü diyeceğim ben
Bilinemiyordu Ramazan Ergin

Bu muamma ile ceset alınır
Kafada şüpheler köye varılır
Çok beklenilmeden defin yapılır
Çünkü şişiyordu Ramazan Ergin

Garip yaşamıştı çok garip öldü
Belki bu dünyada hesap görüldü
Kim bilir ötede belki de güldü
Kabre giriyordu Ramazan Ergin

Nur içinde yatsın diyoruz bizler
Kifayet etmiyor kedere sözler
Bilemiyoruz da kim neyi özler
Belki bekliyordu Ramazan Ergin

Antalya | 29.06.2014

BİZİM ÇOCUKLAR:)

"Devletimdir visâli-yâr ammâ"

ŞÜKRÜ KARACA

**Kanunun
çıkarılmasından
14 yıl geçmesine
rağmen, Madalyaların
hâlâ verilmemesi, ne
kadar garip ve hazine...**

Aradan, tam KIRK
YIL GEÇTİ!.. KIRK
KOCA YIL!..

Kıbrıs Sulh Harekâtı'ndan buyana, tam KIRK YIL !.. Kore Muharebesi'nden buyana da, ALTMİŞ ÜÇ YIL geçti... Kırk ve Altmış üç.. Söylemek dile kolay; lâkin murakabe edince, muharebeye iştirak eden insan hafsalası, cinnet geçirir..

Varlık ve yokluk içinde insan ömrünün şimşek hızıyla inen bir süngü, veya ısıklık çalarak gelen bir mermi ile sona ereceği günlerdi bu günler... Kimimiz o topraklarda kaldı, kimimiz de kolsuz, bacaksız, gözsüz döndük.. Kimimiz harb psikolojisiyle hâlâ yaşamakta.. Aramızdan çoğu da, güzel atlara binip güzel ülkeye at sürerek "Hayata Vedâ" edip, bir daha dönmek üzere gittiler...

Bunlar "HAKK"tan geldi... Ulvî bir teslimiyet içerisinde kabullendik... Yeniden dünyaya gelsek ve yeniden çağır-salar, yine gideriz!... Hem de, seve seve...

Ama bize zor gelen şeyler de mevcut.. İtilip, kakılmalar ve unutulmak.

Dedik ya, Kıbrıs Muharebesinden buyana KIRK, Kore Muharebesi'nden buyana da ALTMİŞÜÇ YIL geçip gitti. Artık İstiklâl Harbi gâzilerinin tümü, çok sevdikleri TOPRAĞIN ALTINDA yatmakta. Kore ve Kıbrıs Gazilerinden çoğu da orada. Hayatta olan gaziler, Hazan mevsimi yaşamakta, her geçen gün, hafta ve ay, GÂZİ ÇINARI'ndan bir yaprağı yere düşüp, bir dalı kırmakta.. Hazîn mi, değil mi bilmem, siz karar veriniz, lütfen.

İstiklâl Harbi gâzilerimize, Türk devleti, göğüslerinin sağ taraflarında şerefle taşıyacakları birer armağan lütfetmişti. Lâkin aynı devlet, yâni TÜRK DEVLETİ, altmış üç yıl evvel Kore'ye, Kırk yıl evvel de Kıbrıs'a gönderdiği evlâdına bu ŞAN ve ŞEREF armağanı olan MADALYA'yı çok gördü!... Aradan kırk yıl geçip gitmesine rağmen, niçin ve niye hâlâ anlayabilmiş değilim.. Kore Devleti, aramızda tek tük de olsa yaşamakta olan gâzilerimize, birisi Birleşmiş Milletler tarafından olmak üzere üç adet MADALYA takdim edip, taltif etmesine rağmen, ne Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (benim için "**Kuzey**"i, "**Güney**"i yoktur; bütün **Türk Kıbrıs** vardır), ne de Türkiye Cumhuriyeti bu liyakât, feragât nişanesini çok görüp, takdim etmemiştir. İşte bu muameleye kırıngız..

Falih Rifki ATAY'ın çok sevdiğim bir eseri olan **ZEYTİDAĞI**'nda anlattığı şu hatırayı buraya almak istedim. Çünkü, merhum anem de Toros dağlarının başında aynı soruyu soruyormuş:

İstasyonda bir kadın durmuş, gelene geçene:

"- Benim Ahmed'i gördünüz mü? Diyor.

Hangi Ahmet'i? Yüz bin Ahmed'in hangisini? Yırtık basmasının altından kolunu çıkarak, trenin gideceği yolun, İstanbul yolunun aksini gösteriyor:

- Bu tarafa gitmişti, diyor.

- O tarafa? Aden'e mi, Medine'ye mi, Kanal'a mı, Sarıkamış'a mı, Bağdad'a mı?

Ahmed'ini buz mu, kum mu, su mu, skorpit yarası mı, tifüs biti mi yedi? Eğer hepisinden

kurtulmuşsa, Ahmed'ini görsen, ona da soracaksın:

-Ahmed'imi gördün mü?

Hayır... Hiç birimiz Ahmed'ini görmedik. Fakat Ahmed'in her şeyi gördü. Allah'ın Muhammed'e bile anlatabileceği cehennemi gördü.

Ahmed'i ne için harcadığımızı bir söyleyebilirsek, onunla ne kazandığımızı bir anlayıp anlatabilsek, onu övündürecek bir haber verebilirsek"

Evet, Ahmet, Mehmet, Mustafa, Ali.. Ahmetler, Mehmetler, Hasanlar, Muzafferler, Gazanferler ile millet olarak neler kazandığımızı, bu milletin bugünkü nesline neler kazandığımızı bir anlatabilsek!.. Cümleyi tekrar etmek istiyorum: "**Muzaffer'ler ve Gazanfer'ler ile neler kazandığımızı, Türk Milletinin bugünkü nesline BİR ANLATABİLSEK**", düğüm çözülecektir. Cınnet, sükûnete dönüşecek.. Kudurmuş deniz, durgun göle inkılâb edecektir.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhuriyet Meclisi'nin 24 Ekim 2000 tarihli birleşiminde kabul olunan ve Anayasa'nın 94(1) maddesi ne istinaden çıkarılan "**Madalya ve Nişanlar Yasası**" (Sayı:56/2000)

Devlet Madalyaları: Madde 4: Milli Mücadele Madalyası: Milli Mücadele Madalyası Başbakanın önerisi ve Bakanlar Kurulunun Kararı ile 1955 - 1.8.1976 tarihleri arasında herhangi bir süre görev yapan mukavemetçi, mücahit, gazi, 1974 Barış Harekatına katılan, malûl gazi ve hadise kurbanı ile şehit olan kişilerin bu Yasanın 7'nci maddesinde belirtilen mirasçılarına verilir.

Bu fıkra amaçları bakımından; mukavemetçi ve mücahit Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığında kayıtlı kişileri; gazi ve **1974 Barış Harekatına Katılanlar** Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığında veya Türk Silahlı Kuvvetlerinde kayıtlı kişileri; şehit, malûl gazi ve hadise kurbanı Sosyal Hizmetler Dairesinde kayıtlı kişileri anlatır."

Denilmesine ve bu kanunun çıkarılmasından buyana arada geçen 14 yıla rağmen, hâlâ Madalyaların verilmemesi, ne kadar garip ve hazin..

Türkiye Cumhuriyeti'ni kırk yıldır yönetenlere de muhtelif vaki müracaat ve taleplerimiz de millî vicdanlarda mâkes bulmamıştır.

Artık dilimizden hiç düşmeyen şu şarkıyı, sesimizi yükselterek söylemek istiyorum:

"Gül hazin sümbül perişân bağ-ı zârın şevki yok,

Derd-i nâk olmuş hezâr-ı nağmekârım şevki yok.

Başka bir hâletle çağlar cûyibârın şevki yok,

Âh eder inler nesim-i bîkarârın şevki yok."

Biz muharib gâzilerin haleti ruhîyelerini anlatabilmek için bir tarihî hatırayı da naklederken, hatıranın sahibi olan gâzi Ekmekçi Hasan'ı ve Hasanları; gâzi Süleyman Şâh'ı, Gâzi Atsız Beğ'i, Gâzi Osman Paşa'yı, Tiryaki Hasan Paşa'yı, Gâzi Mustafa Kemal'i, Gâzi Musa Kâzım Karabekir'i, Gâzi Şerafeddin İzmirli'yi, Gâzi Şehid İbrahim Karaosmanoğlu'nu da rahmetle anmak vesile olacaktır:

Vatan ufkunu karabulutların kapladığı ve Bursa'nın işgal edildiği gün, **Bursalı Gâzî Ekmekçi Hasan**'ın feryadı ve ızdırabı şöyleydi:

"O gece, Hoşkadem Mahallesi'ndeki Nasuhpaşa Hamamının yanına düşen evinde, bir vatansever (1924'te ölen bu mübârek adamın mezarı Emirsultan mezarlığındadır. Bana bu olayı, ağlayan yakınları anlattılar), sabahlara kadar göğsünü yumruklayıp gözyaşı dökmüştü:

" – Ana, ana, vatan-anam benim!... kaptırdın Bursa'nı elinden Hasan; Bursa gitti elden Hasan!... Bu felâketlerden sonra ben hâlâ yaşıyorum ha!... Vur kafanı taştan taş Hasan!... Kaptırdığın şu vatanın haline bak bir!... Kundura paçavrası

yapılan bayrağını da gördüm ta sonunda!.. Nasıl can çekişti o Bayrak Düyun-u Umumiye'nin önünde; nasıl kan kırmızı yerlere serildi o Bayrak Hasan!.. Vur kafanı taştan taş Hasan, Ekmekci Hasan!.. Sersem oluncaya, bayıncaya, geberinceye kadar bu kafanı; vur bu esir kafayı taşlara Hasan; Kafkas'ta bir gözü kör olmuş yaralı Hasan!.."

Evet, biz Muhârib gâzilerin **VATAN SEVGİSİ, BAYRAK SEVGİSİ BÖYLEDİR..**

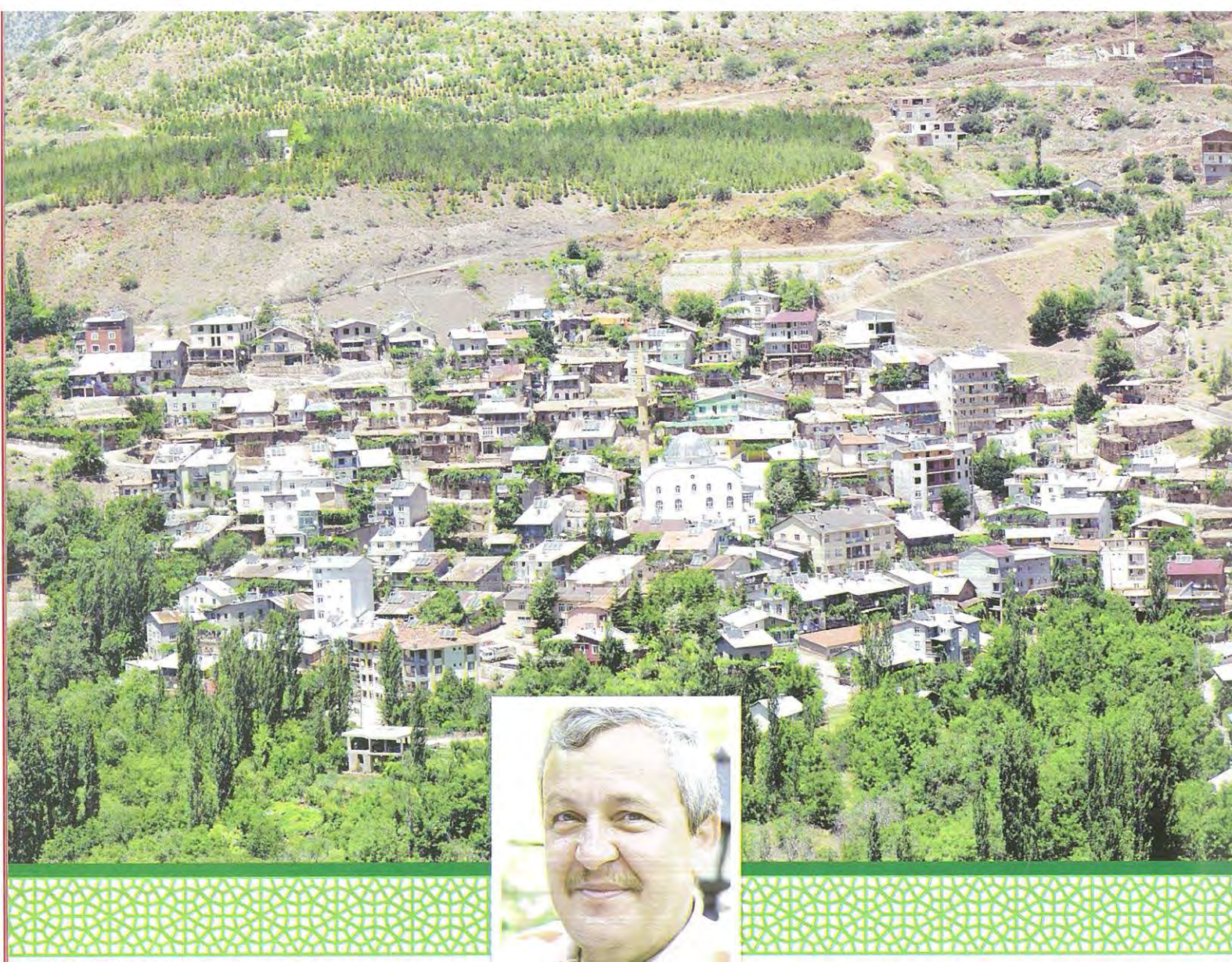
Bu sevgiyi ancak canından

geçenler bilir; bu hummalı aşkı serinden vazgeçenler yaşar..

Şu hâlde bu sevdalılara bir feragât ve liyakad nişanı olan HÂRB MADALYASI'nı çok görmeyiniz, lütfen!.. Aksi takdirde, onlar ile kazandıklarımız, onların sâyesinde sahib olduklarımız, tozlu raflarda, sâdece ve sâdece tarih kitaplarının sararmış yapraklarında yazılmış olarak kalacaktır.

Fâtih'in oğlu Cem Sultan-ın bir iç çekişi:

Devletimdir visâl-i yâr amma, Bana yâr olmadı o devlet ah!

NIĞMETULLAH UÇAR

Aklıma Düştü

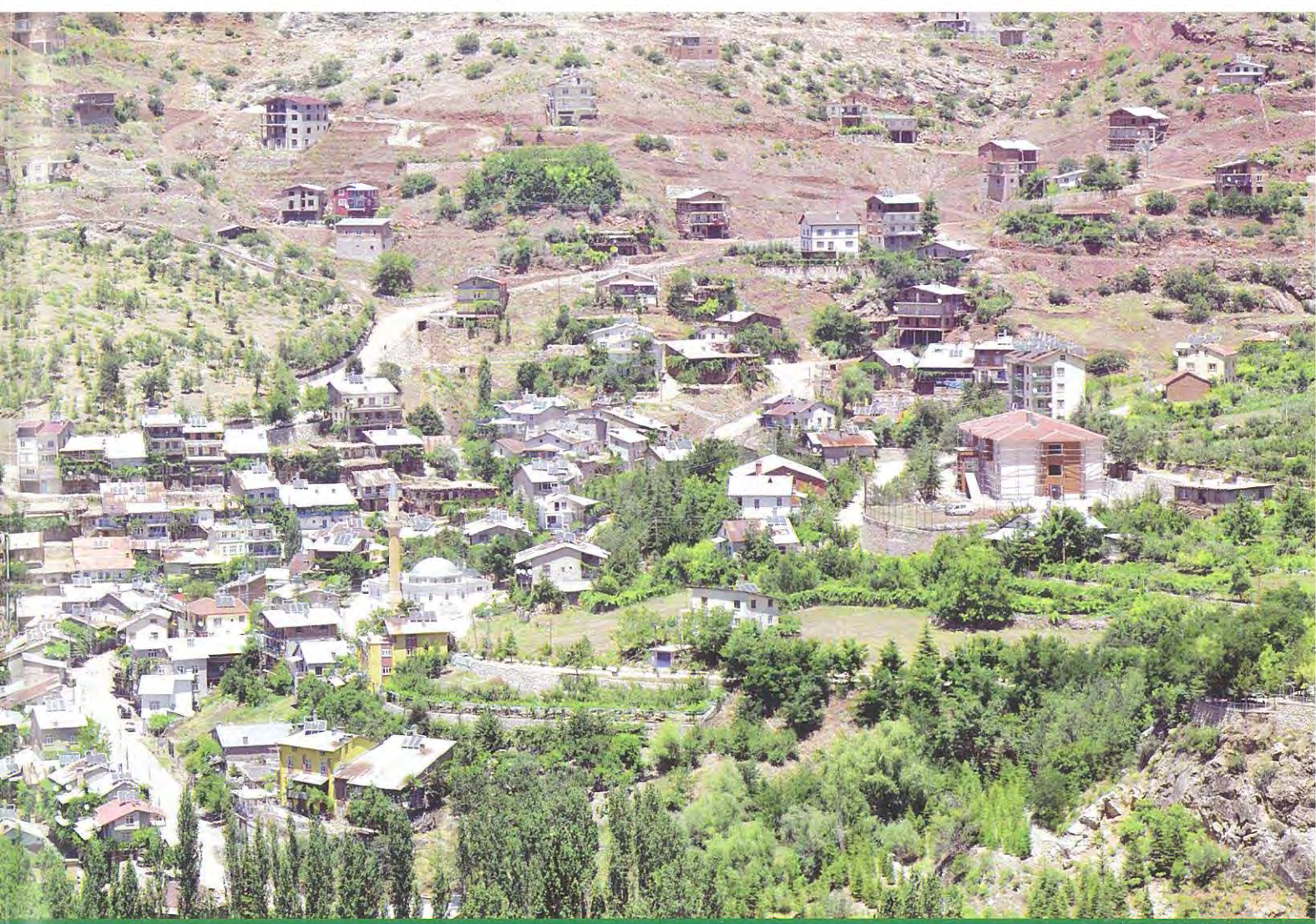
Antalya | 19.06.2014

Duydum ki köyümde kirazlar olmuş
Bağotu çilesi aklıma düştü
Güneş yakmış yüzü beden yorulmuş
Babamın gülmesi aklıma düştü

Sabah seher ile evden çıkardık
Yamaç bayırlarda çapa yapardık
Yan yana durarak eyner çıkardık
Pelidin gölgesi aklıma düştü

Yenibağ'dan iner Saz Goyağına
Otururduk orda suyun başına
Yapışmış olurdu dil boğazına
Eğilip içmesi aklıma düştü

Söğüdün dibinde gözden su çıkar
Ceviz yaprağından bir oluğu var
Yüze su değince beden ferahlar
Serinlik vermesi aklıma düştü

Yenibağda sazda bağ çapalanır
Memişler yerine öğlen varılır
Yol kenarındaki duta çıkılır
Dalından yemesi aklıma düştü

Derecik'deki bağ çapalanacak
Sıcak terletecek güneş yakacak
Emek harcayarak akşam olacak
Köye dönülmesi aklıma düştü

Çapa omzumda köye giderken
Çavuşun bağında kirazlar yerken
Boğazın burnunda türkü söylerken
Sesimin dönmesi aklıma düştü

Boğaz musluğundan tas doldurulur
Önce su içilir sonra yüz yunur
Dinlenmiş Daşında biraz durulur
Köyün görünmesi aklıma düştü

Mektebin önünde Çilek Hasan'dan
Bisküvi arası bir lokum alsan
Uçurum Harman'da kalmazdı tasan
Dertlerin dinmesi aklıma düştü

Babam oğlum derdi gayret edelim
Yarına kalmasın bir bitirelim
Dönüşte dut, kiraz, elma yiyelim
Motive etmesi aklıma düştü

Şimdi ot alacak bağ olmasa da
Hayal ediyorum ben bu masada
Babam bu dünyada yaşamasa da
Beni hep sevmesi aklıma düştü

Niğmetullah taşır anılarında
Babası her zaman onun yanında
Nur içinde yatsın hoş mezarında
'Kalk oğlum' demesi aklıma düştü

ÇEPNİ dilcesesi

Ulusların anadilleri, ortak dilleri içinde, bireylerinin toplumsal sınıflarına, mesleklerine, yaşlarına, toplumsal yaşam koşullarına göre beliren özel diller vardır.

Aynı dilbirliği içinde, kendine özgü sözcükleriyle belirli kişilerin kendi aralarında anlaşmalarını sağlayan bu özel diller, o dili konuşan kişilerin varlığıyla bir değer taşırlar. Örneğin XVI. yüzyılın Romasından / İtalyasından günümüze uzanan aktarımlarıyla, Rita Monaldi-Francesco Sorti'nin, belgesel roman kurgusundaki ortak yapıtları, Secretum'da okuduğumuz kimi tümceler, bugün de yaşayan bir gizli dili, pazar esnafının özel dilleri "Zerga Dili"ni tanıtıyor : ..."Zerga dili,sadece var olmakla kalmayıp bütün Avrupa dillerinde köklü bir geleneğe sahiptir. Bütün hecelerin önüne

tre öneki koyarak yapılan basit dil bugün hâlâ Roma'nın büyük Porta Portese pazarında, müşterilerden gizli konuşmak isteyen satıcılar arasında kullanılır. Buvat'nın başvurduğu ve yazarının belli olmadığı sözlüğün adı ; Modo nuova d'intendere la lingua zerga'dır[Zerga dilini anlamamanın yeni yöntemi], Ferrara, 1545.

Ülkemizde de kendine özgü ilişkileriyle sözcükleri doğan ve kullanılan "argo"nun yanında, hekim dili, gemici dili, terzi dili, ayakkabıcı dili, şöför dili gibi "esnaf / meslek argosu" tanımlı özel dillerin yanında çok farklı gereksinimlerle oluşan, çok az kişinin bildiği, kullandığı "gizli diller" -hâlâ- vardır. Gerek meslek argosu gerek gizli dil tanımlı bu özel dillerin sözcük dağarcıklarını, Türkçe'nin çok eski dönemlerinde kullanılan,

günümüzde çoğu unutulmuş sözcüklerle, Anadolu'da / Osmanlı topraklarında yaşayan, farklı dilleri konuşan halkların Türkçe'ye geçip unutulmuş söz varlıkları oluşturur. Bu dillerin, genelde Türkçe'nin dilbilgisi kurallarıyla yapım ve çekim eklerini kullanarak var olduklarını görüyoruz, biliyoruz. Bir inanç, meslek, iş kaygısı taşıyan kişilerin / toplulukların konuştuğu bu dillerin, tanımsal anlamda bir dil oluşlarını söylerken yine de "özel"likleriyle daha tartışılacak çok sorunun olduğunu, örneğin gizli dillerin sözcük dağarcıklarının kaynakları ve sözcüklerinin kökbilimsel yapıları üstüne yeterli çalışmalarımızın olmadığını biliyoruz.

Tanımlanan özel dillerin dışında, ülkemizde bugün, sınırlı bir çevrede bilinen, bir özel dil de Çepnilerin kullan-

dıkları "gizli dil"dir. 24 Oğuz boyundan olan ve bir uçboyu olarak tanınan, Anadolu'da, Karadeniz'de Sinop'tan, Giresun'a, Trabzon'a, Artvin'e; Gaziantep'ten Nevşehir'e, Kayseri'ye, Yozgat'a, Konya'ya; Balıkesir, Soma, Bergama, Turgutlu, Söke, Muğla, vb. değişik bölgelere "yerleştirilen Çepnilerin, yabancıların ya da yabancı saydıkları kişilerin yanında, anlaşılacak için konuştukları "özel" dilleridir. Temelde, anlaşma aracı olarak bir "şifre" niteliği gösteren, Çepnilerin, "dilce", "Çepni dilcesi", "erniş dili", "gizli dil", "sırrı söz", "gizleme ve saklama sözü", "bilmece dili" de dedikleri bu özel dile, bir dilci olarak dikkatimizi ilk çeken araştırmacı, "Pallacı, Tahtacı ve Çepni Dillerine Dair" başlıklı yazısıyla Prof. Dr. Ahmet Caferoğlu olmuştur. Çepni dili üs-

tüne bugüne değin, yurdumuzdaki bütün Çepnileri kapsayan, "özel" bir araştırma / inceleme yapılmamıştır... Örneğin bugün, Anadolu'da Çepni yerleşimlerinin ayrıntılı dökümünün yapıp Çepni / Çetmi adlı köyler, kasabalar ile Çepni kökenlilerin yaşadıkları yerlerin belirlendiği, "Çepni dilcesi"/"erniş dili"/"gizli dil"/"sırrı söz" açısından taranacağı, halkbilimsel ürünlerin de derleneceği, -bence- Çepni kökenli bir araştırmacının yapacağı, özel bir araştırmaya gereksinim olduğuna inanıyorum.

Çepnilerin dili yanında ülkemizdeki diğer gizli dillere, dilci kimliğiyle dikkatimizi ilk çeken araştırmacı da yine Prof. Dr. Ahmet Caferoğlu'dur. 1954 yılında yayınladığı derleme çalışmalarını kapsayan yazısında, Çepni dilinin, Abdalların dilinden de

yararlandığını belirtmiştir. Türkiye Mecmuası'nın 11. cildinde (1954), yer alan "Pallacı, Tahtacı ve Çepni Dillerine Dair" başlıklı makalesinin sözlük bölümünde, ağız değişimleriyle birlikte 58 sözcük, Çepni olmayan ancak Çepnileri yakından tanıyan, Turgutlu'nun Sarıbeyli köyünden bir kaynak kişiden aktarılmış ve örnek olarak da 4 tümce verilmiştir.

22 Oğuz boyu içinde 21. sırada gösterilen Çepniler üstüne ilk bilgiler, Kaşgarlı Mahmud'un Divânü Lugat-it-Türk (1072) adlı sözlüğündedir. Çepnileri, "nerede yağı görse hemen savaşır" diye niteleyerek tanıtan ikinci kaynağımız, Reşid-üd-dîn Fazlullah'ın 1310 yılında yazdığı Câmî'üt-Tevârîh'idir. Yazıcıoğlu Ali, Târîh-i Âl-i Selçuk'unda ve Ebûlgazi Bahâdır Han da Şecere-i Terakime'de (1660), Çepniler üstüne bilgiler verirlerken temel kaynakları Reşid-üd-dîn Fazlullah'dır.

F. Sümer'in "Türkiye tarihinin yerli kaynaklarında adı ilk önce ortaya atılan Oğuz boyu muhtemelen Çepnilerdir" tümcesi, ilginç bir saptamadır. Çünkü bu belirlemede, Anadolu'nun Türkleşmesinden Anadolu'da ve İran'daki sünni / şii inanışlarının çatışmalarına, isyanlara değin siyasal, toplumsal olaylarda, Çepni boyunun varlığı hep öne çıkmaktadır. Anadolu'ya gelen Oğuz boylarının / Türkmenlerin, Selçuklular ve Beylikler dönemlerinden başlayan yerleşimlerine bakarak Karadeniz'de "Çepni Yurdu" diye bilinen Sinop'tan, Giresun'a, Trabzon'a, Artvin'e uzanan bölgede, Gaziantep'ten Nevşehir'e / Hacıbektaş'a, Kayseri'ye, Yozgat'a, Konya'ya, Balıkesir'e, Soma'ya, Bergama'ya, Manisa'ya,

Saruhanlı'ya, Turgutlu'ya, Söke'ye, Muğla'ya vb. bugün Anadolu'da / Anadolu dışında, Çepni / Çetmi adını taşıyan, taşımayan, köylerde, kasabalarda, ilçelerde Çepnilerin yaşadığını biliyoruz. Yine Hacı Bektaş Veli'nin ilk müridlerinin Çepniler olması, inanış dünyalarını da biçimleyen, belirleyen önemli bir olgudur. Alevi kimliğin oluşumunda yüzyıllar öncesinden gelen gelenekleri yaşatan göçer / konar nitelikli Çepnilerin, Oğuzların bir uçboyu olarak Anadolu'da değişik bölgelere yerleşen, daha çok göçer yaşayan, yerleşik düzene çok geç geçtikleri için de geçimlerini toprakla sağlayamayan Çepniler, yerleşik bir düzende, bugün de gelenekleriyle, görenekleriyle yaşamlarını sürdürmeleri, halk kültürümüz açısından önemli bir kazançtır.

Oğuzların bir uçboyu olarak bugün Anadolu'da değişik bölgelere yerleşen Çepniler, toprak düzeninin siyasal ve dinsel yapıyla iç içe olduğu Osmanlı İmparatorluğunda, geçimlerini toprakla sağlayamayan Çepniler, ekonomik, siyasal ve dinsel yapıdaki çelişkilerin, çarpıklıkların bir sonucu olarak toplumumuzun birçok yerinde hor görülmüşlerdir. Karadeniz'de, yüzyıllardır yerleşik yaşayanların dışında, çoğunlukla alevi olan Çepniler, özellikle dinsel yapıları / alevi inanışları nedeniyle dışlanmışlar, bu dışlanmışlık olgusu ekonomik dışlamayı da getirmiş, geçimlerini sağlamak için de zorunlu olarak, çalıp çırpma, yol kesip soygun yapma, hırsızlık gibi istenilmeyen eylemlere yönelmişler ya da öyle değerlendirilmişlerdir. Doğal olarak göçerlikten yerleşik yaşama geçiş süreçlerinde yaşanan bu

sıkıntılar, kimi boylarla, topluluklarla yaşadıkları çatışmalar, saklanmalar nedeniyle istemeseler de Çepniler, yol kesicilik, soygunculuk ve hırsızlık yaparak geçinmeye zorlanmışlardır. Özellikle göçer yaşamın mülkiyet anlayışıyla yerleşik yaşamın mülkiyet anlayışları arasındaki düşünce ayrılıkları, gereksinimlerini karşılamada, araç gerek vb. nesneleri edinmede izlenilen yolların doğal farklılıkları Çepnileri de etkilemiştir.

Özellikle alevi olan Çepniler, göçerlikten yerleşik düzene geçmeye zorlandıkları dönemlerde, yerleştirildikleri yerlerdeki sorunlarla boğuşma yanında, devlet yönetimindeki sünni yöneticilerin, alevi-sünni düşmanlığını körükleyen tutumlarıyla da kaçmışlar, saklanmışlar, korunmak amacıyla gizlenmeye uygun yerleşim yerleri bulmuşlar / kurmuşlar ve kapalı bir toplum yapısı içinde yaşamaya çalışmışlardır. İşte sünni anlayışca dışlanma, izlenme, yakalanma korkusu, korunma duygusu, Çepnilerin "dilce"lerinin, özel dillerinin doğuşunda belirleyici olmuştur. Burada Çepni "dilce"sinin doğuşu üstüne, bir uçboyu olan Çepnilerin koşullar gereği savaşçı oluşlarını, orduların önünde yer alarak öncü akınlar düzenlediklerini, talan yaptıklarını, geçimlerini çoğunlukla çalıp çırparak, yol keserek sağladıkları gerçeğini düşünüp kendi aralarında toplumsal koşullarının sonucuyla bu gizli dili "dilce"yi oluşturduklarını düşünmeliyiz. Bu etmenlerin, özellikle de dinsel kavramları karşılayan sözcüklerin, "dilce"deki varlığının gizli dilin doğuşunda önemli bir belirleyici öge ve gerekçe olduğunu düşündüğümü belirtmeliyim.

Düğün Daveti

Bir duyurum var benim çok sevgili dostlarım
Böyle bir vesileyle sizleri selamlarım
Belki herkesten farklı sade, katıksız, duru
Genele hitap eden değişik bir duyuru

Oğuzhan Kürşat'ımın düğünü var diyorum
Gold Düğün salonuna herkesi bekliyorum
On sekiz Ağustosta Akşam güneş batınca
Gönlüm hoş olacaktır dostlarla buluşunca

Düğünümüz çok farklı birlikte olacağız
Alışılmış şeylerle sizi sıkmayacağız
Çalgı, oyun, mevlit yok kısa sunum yaparız
Kuranı kerim ile Rab'bımızı anarız

Bir dua yaptırarak nasihat verdiririz
Masalar dolaşarak bolca sohbet ederiz
Salonda programı sıksın diye yapmadık
Hasret gidermek için bir fırsat ayarladık

Dostlarla buluşmaktır diye düşünmek gerek
Toplantıya katılın Gold Saray'a gelerek
Sizleri tanışınlar oğlum ile gelinim
Birlikte bulunalım amacım budur benim

Bu özel günümüzde sizlerle hoş olurum
Katılımınız ile mutluluğu bulurum
Gönlüm sizlerle ama fazla bencil değilim
Çok rahatsız ederek vermeyelim gerilim

Gelmeyene darılmam gelenler sevindirir
Sakın zorda kalmayın benimki bir davettir
Dünyanın hali malum önde gelir maişet
Yapılmak istenene bazen kuruluyor set

Niğmetullah orada oğlunu evlendirir
Bir yandan da dostlarla hasretini dindirir
Çetmi'mize İzmir'den geliyor yeni gelin
Bu düğün törenine istiyoruz ki, GELİN

Antalya | 02.07.2014

NİĞMETULLAH UÇAR

Vatan ve Millet

BEKİR CEVİZCİ

Vatan ve Millet üzerine sayısız makale ve kitap yazılmıştır.

Bundan dolayı yazdıklarım olaya yeni bir yaklaşım getirmeyebilir ama en azından bazı şeyleri sorgulamam açısından benim için yenidir.

Öğretilmişliklere, kabulle-rime ters de olsa bazı şeyleri sorgulamak gerektiği beynimi uzun süredir kemirip duruyor.

Selçuklular ve maiyetindeki beylikler/boylar Anadolu'ya gelirken nasıl bir vatan hayalleri vardı, hiç düşündünüz mü?

Bu toprakları vatan yapan ruh nasıl bir hayalin peşindeydi, insanlara neyi vaat etti bilmiyorum ama o anlayışın şimdiki vatan anlayışımızla örtüşmediği kesin.

Âkif, "Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır, toprak eğer uğrunda ölen varsa vatanıdır" diye tarif eder bayrak ve vatani...

Yani resmi ideoloji ile paralel olarak (Devlet yaşamalı, millet önemli değil) vatan ve millet için ölünür (Şehadet) der.

Arif Nihat Asya ise Bayrakla simgelediği vatan anlayışını "yaşadığı yer" alarak anlatır ama yine onun için ölmekten bahseder.

Yani bizim için vatan "uğruna ölünecek" şeydir...

Şehadet o kadar kutsal bir mertebedir ki, o mertebeye ulaşmak için her şeyi vesile yapmışız.

Vatan sevgisi ve milletin ayakta durmasını sağlamak da bunların başında gelir.

Elbette burada bir mantık hatası yok veya bunlara itirazım da yok.

Allah'tan dileğim de bir gün bu vatan, millet ve din için can vermektir.

Ama itirazımın olduğu yerler de var!

Mesela, Vatan ve Millet için sadece ölünmemeli.

Vatan ve Millet insanların sulh ve selamet içinde yaşadığı, mutlu olduğu, uzun hayallerine ev sahipliği yapacak da bir mekan olmalı.

Bence Vatanın tanımı kısaca, adil paylaşımın olduğu yerdir.

Millet ise erdemli bireyler topluluğudur.

Eğer böyle olmazsa ne şehadetin anlamı olur ne de ardında kalanlara merhamet.

Ölmek kadar kim için veya neyin için öldüğün de önemi değil midir?

Senin ölmen kimlerin yaşamasına vesile olacak, kimlerin ömrüne ömür, servetine servet katacak?

Hele bir de milyar doları olup bu vatan ve millet sayesinde varolanların cebinde metelik olmayanlardan daha az vatan sevgisine sahip olduğu günümüzde bu söylediklerim daha da bir önem kazanıyor.

Vatani kutsal yapan adalet, milleti kutsal yapan ise maneviyattır.

Gözükara yiğitler şehadete giderken aslında bu ideal seviyelerin var olduğunu ve korunması gerektiğini düşünerek giderler.

Bu kutsal sevgiler sadece kalplere değil sofralara, hanelere de yansımali.

Vatan ve millet sevgisinin bir de ganimeti olmalı, öyle değil mi?

En azından zararı olmamalı...

Bütün Dualar Kabul Olur

ÖMER DARCI

insanın en önemli vazifesi iman ve duadır. Dua ederiz, hemen kabul olmasını isteriz. Bazen hemen kabul olur bazen de hemen kabul olmaz. Sonra da kendi kendimize deriz şu oluverseydi ne iyi olurdu. Ya da iyi ki olmamış. Ya da kuruntu yaparız niye benim dua kabul olmaz. halbuki o işin bize hayırlı mı hayırsız mı olacağını hiç düşünmeyiz. Üstad bu konuda şu temsili vermiş. Doktora gidersin ya doktor bana şu ilacı ver. Doktor eğer sana uygunsa o ilacı yazar, zararlıysa yazmaz başkasını verir ya da hiç vermez. İşte kardeşlerim dua da böyledir. Allah bize hangisini hayırlı görmüşse onu nasip eder. Şimdi sizleri küçük bir hikaye ile baş başa bırakıyorum.

Yusuf ile Merve iki kardeş. Aralarında üç yaş farkla Yusuf büyüktü. Her zamanki gibi yine okul tatil olmuş annelerine yardım için el işine gidiyorlardı. Çünkü babaları onlar küçükken bir hastalık sebebiyle vefat etmişti. Bu yaz farklı bir memlekete gideceklerdi. Onlar da heyecanlıydı. Acaba nasıl bir yer. Büyük mü küçük mü ya da oralardaki bakkallar da neler satılıyor diye kendi aralarında konuşuyorlardı. Anneleri Nur hanım kuzularım sabahtan araba erken gidiyor hemen sabah kalkmanızda zorlanmayın dedi. Çocukların yerini hazırladı. Erkenden çocuklar yattı.

Nur hanım her zaman ki gibi yatsı namazını kıldı ve dua ediyordu. "Allahım izzet ve azamet sahibisin. Bizim her şeyimiz sensin. Kimim var bir sen varsın. Ben fakirim sana muhtacım,

sağlık sıhhat ver şu garipleri koru. Bizlere hayırlı zenginlik ver. Hakkımızda hayırlısını ver. Senden gelen hayra muhtacım. Bizim rızkımızı veren en iyi ve idare eden sensin. Bizlere bir annelik şefkati verdin kılıçtan keskin ve bu şefkat senin şefkatinin yanında okyanuslarda zerre gibidir. Bu şefkatin hürmetine bizi kadrimizle başı boş bırakma. Şu iki evladımı iman ve İslamiyette yetiştirmeyi nasip et. Önlerini aç yol ver. Bizleri imtihanında sabredenlerden eyle" diye ihlaslı bir şekilde dua etti. Nihayet sabah erkenden kalkıp sıcak bir çorba içip arabaya bindiler. Beş saati geçen yolculukla çalışacakları köye geldiler. Geldiler ama çocuklar ne görsün dağın başı. Kendi kendi

lerine burası köy mü yaylamı. Yine de en iyi bizim köy diye abisi mırıldandı. Başlarındaki çavuş siz şu evde kalacaksınız. Sabahtan erkenden tarlaya gelin diyerek arabası ile uzaklaştı. Anneleri kalacakları evin tozunu toprağını temizlemeye başladı.

Yusuf ile Merve de oralara gelmenin pişmanlığıyla çevreyi gezmeye başladılar. Uzakta bir arabanın yanında oynayan çocukların sesine doğru gittiler. Oradaki çocuklar oyun için iki kişi lazımdı bize diyerek oyuna katılmalarını söylediler. Onlar da utangaç bir şekilde evet diyerek oyun oynamaya başladı. Saklambaç için herkes bir yere kaçtı. Merve de oradaki duran yük dolu kamyonun kasasına saklandı. Hava da biraz rüzgarlıydı. O sırada şoför gelip arabasını çalıştırıp gitti. Merve bağırmaya başladı rüzgar ve arabanın sesinden kimseye sesini duyuramamıştı. Sobelenen oyun yerine geliyordu. Ama tek eksik Merve'ydı. Yusuf, kardeşim nerde diyerek bağırmaya başladı, ama kimse onun arabaya bindiğinin farkına varmamıştı. Herkes Merve diye bağıyor, fakat ses alamıyordu. Sonradan anladılar ki arabada gitmiş. Koşarak annesine, anne Merve kayboldu. Nasıl kayboldu kuzum nerede diye annesi evden fırladı. Fakat araba köyden çoktan uzaklaşmıştı. Merve araba hızlandıkça atlama olasılığı iyice azaldı. Zaten atlasa bilmediği yer. Merve ağlar bir şekilde Allahım beni koru kurtar diye dua ediyordu.

Yusuf ve annesi de köy sakinlerinden yardım istiyordu fakat araba buraya günde bir sefer geliyordu o da ertesi sabah. Merve yaklaşan akşamın yorgunluğu ile uyudu. Şoför tam o sırada mola verdi her şeyden habersizce. Yaklaşık 10 saat sonra Bursa'ya geldi. Yakıt için petrolde duran şoför çay molası için içeri girdi. Merve kaçırıldığını sanıp arabadan inip saklandı. Çayını içen şoför tekrar binip gideceği istikamete doğru hareket etti. Merve oraya indi ama burası neresi ve kime ne desin. Kaldırımlardan korkak bir şekilde adımlamaya başladı. Yaklaşık 1 saat sonra parka geldi. Fakat bir yandan açlık bir yandan susuzluk bir de kaybolmuşluğun korkusu. Yüku ağırdı.... Bir yandan anne ve abisinin ayrılığı.

Zengin iş adamlarından Sami bey eşiyile bir yaz havası için gezmeye çıkmıştı. Yine her zamanki gibi eşi Sevim hanım mırıldanıyordu. Ah Sami bey keşke şu çocuklar gibi bir çocuğumuz torunumuz olsaydı. Sevseydik. Çünkü onların hiç çocuğu olmamıştı.

Sami bey inancının gereği "Hanım, o Allahın takdiri. Nasip değilmiş. Zaten hamile kalma durumunda ölüm riski yüksekti senin diyordu. Bu arada sevim hanım Merve'yi fark etti. A! Sami bey şu çocuğu görünce küçüklüğüm aklıma geldi biz de böyle yoksulduk diyerek Merve'ye seslendi.

Oradan bir ses: Küçük kız gel bakalım buraya? Merve

önce başkasını çağırıyorlar diye aldırmamıştı.. fakat küçük kız sen evet sen gel dediler. Merve ürkek bir halde tanımadığı adamın yanına gidiyordu. Ama yapacak başka bir şeyi yoktu. Zaten kimse si yok. yanlarına geldi Sevim hanım, gel bakalım köylü güzeli. Ne yaparsın buralarda kimsin. Merve sevim hanımın şefkatini sıcak görerek ben kayboldum nerdeyim bilmiyorum dedi. Sami bey, olur mu kızım hiç insan kaybolur mu? Peki kimin kızısin neresisin dedi. Ağlar bir şekilde bana yardım edin dedi. Sevim hanım olur tabi kızım sen korkma. gel bakalım kucağıma diyerek göz yaşlarını sildi. Sami bey hemen eve gidelim bu çocuk açtır şimdi. Baksana zaten üzerindeki onlara göre. Hemen eve döndüler. Sevim hanım ilk defa bir çocuk misafir ediyordu. Ama içinden öyle bir sıcaklık hissediyordu ki tarif edilemez.

Sevim hanım eşi Sami beye çocuk yemeğini yesin üzerlerine bir şeyler alalım. Bir yandan da korkma kızım sana yardımcı olacağız hiç çekinme diyordu. Merve hayatında öyle güzel eve girmemişti ve görmemişti. Sevim hanım ah şu kız benim olsaydı da neler vermezdim ki diye içinden geçiriyordu. Bu arada Sami bey eski çevirmeli telefonla şöyle diyordu. Biz 1 saat sonra orda olacağız. Bekleyin diyordu. Bu arada Sevim hanım kahvaltı tarzı sofrayı hazırladı. Merve de yardım edeyim teyze diyerek yanından ayrılmıyordu. Nihayet kahvaltı yapıp direk

çarşıya geldiler. Oradaki es-naflar Sami bey buyurun diyorlardı tabii ki Merve iş adamı olduğunu bilmiyor kendi kendine a ne kadar tanıdığı var diyordu içinden. Sevim hanım Sami bey hadi şurada ki mağazaya gidelim oranın malı iyi dedi. İçeriye girdiler. Buyurun Sami beyciğim diyerek karşıladı mağaza sahibi. Maşallah maşallah yine mi kimsesizlere alış veriş için diye Sami beye mırıldandı. Gel kızım bakalım hangisinden almak istersin diyerek Merve'ye seslendi. Merve utangaçtı. Çünkü ilk defa mağazadan elbise alıp giecekti. Gözüne kestirdiği kadife gömlekle eteği beğendi. Bu arada Sevim hanım gördüğü rüyayı Sami beye anlatmaya başladı. Yüksek bir tepede seninle ata binmişiz gidiyorduk. Uzaktan bir ses geliyordu. Sese doğru gittik. Baktık ki kuyuda üç kişi var onlara yardım etmeye çalışıyorduk, ama kuyu derindi. Sen atının üzerindeki ipi çıkarıp onlara attın ve onları kurtardık. O sırada da namaz için seslendin ve uyandım demişti. Sami bey hayırdır inşallah dedi. Bu arada Sami bey Merve'ye sen nereliydin. Isparta'dan amca dedi. Peki neresinden Eğirdir'in köyünden Allah Allah bu köy sanki benim askerlik arkadaşımın köyüydü dedi. Peki baban kimdi. Mahmut Hüdayi'nin kızımı. Soyadın yoksa Elmalı mı. Evet amca neden sordun. ah kızım o benim can dostumdu. Askerliğimizi beraber yaptık. Askerliğin son zamanlarında hastalandı hava değişimine gitti. zaten onunla

teskere aldı ve bir daha da haberleşemedik. Peki baban nasıl kızım? Babam biz küçükken ölmüş. Vah Hüdayim diyerek adamcağız oraya yığıldı kaldı. Hemen su getirdiler elini yüzünü yıkadı. Haydin gidiyoruz. eşi nereye Sami bey? Isparta'ya hanım. Şöförüne, sen gelme. ben kendim gideceğim dedi. Merve bir anda gözleri parladı. Sahi gidecek miyiz? Elbette kızım. Eşine Sevim hanım oradan bir şeyler hazırla. Birkaç hediyeye kat acele et dedi. Sami bey ikinci namazını kılıp hemen çıkalım dedi. Merve bu arada evde yeni elbiselerini giydi ve mırıldanıyordu: Annem beni tanıyabilecek mi ki, ya abim keşke ona da alsaydılar. Nihayet yola çıktılar. Uzun yolculuktan sonra köylerine geldiler. Bu arada anne Nur hanım kızını kaybedince ilk işi köye dönmek olmuştur. Oradaki köylüler de herhangi bir haber olursa sana ulaştırınız demişlerdi. Nur hanım evleri köyün kıyısında olduğu için köye gelen arabaları ilk onlar görürdü.

Her araba gelince önüne koşardı belki bir haber getiren olur diye.. Nihayet köye araba girince tekrar koşarak önlerine gitti. Amam Allahım kimleri görsün, içinden kızı çıkıyordu. Kızım nerelerdesin biz abinle bittik. Canım benim. Sami bey eşiyile o manzara karşısında çok duygulandılar, çünkü onlar da evlada hasret birileri olarak. Nur hanım hoş geldiniz abi. Buyrun eve gidelim. o akşam o evde sevinç vardı artık. Çünkü Yusuf kardeşine

kavuştu. Merve bütün yaşadıklarını anlattı. Ertesi sabah fakirlik işte. Hazırlayacak bir şey yoktu. Hemen komşusundan üç yumurta ile biraz çökelek biraz da ekmek istedi. Sami bey durumdan her şeyi anladı. Kahvaltıdan sonra uzun uzun konuştular. İşten, askerlikten, fabrikadan... Sıra Nur hanıma gelmişti. Nur hanım dedi ki, eşim vefat edince halimiz böyle oldu. Bir kadın başına çocuklarıyla köylere işe gideriz. Hayatımızı böyle savmaya çalışıyoruz, dedi.

Sami bey nur hanım sizlerin buralarda bunları yapmanız zor.bu çocuklar buralarda okuyamaz.veya okutamazsın. gelin Bursa ya gidelim.önce Allahın sonra eşinizin emaneti olarak yardımcı olayım dedi.hem bizim işlerde hanıma yardımcı olursun hem evimiz yalnız kalmaz.bu çocuklar bizimde çocuğumuz olur dedi.nur hanım başkada yapabileceği bir şey yoktu.ne dersiniz çocuklar babanızın arkadaşımıyım Sami amcanız. gidelim mi. evet diyerek heyecanla fırladılar.

Sevim hanım rüyasının yorumlamaya başladı.ne dersin Sami bey sence o rüya buna işaret miydi..komşularıyla vedalaşıp yola çıktılar.Sami bey ve sevim hanım yeni bir dost ve bir aile kazanmak karıyla nur hanımda evlatlarının ve kendi geleceğinin doğacak güneş gibi üzerlerine yansıyacağına emindi.Allaha şükür ile şunları mırıldandı.yarabbi her hayır sen den gelir.her duayı kabul edensin.yeter ki sabredenlerden eyle.

SORUMLULUK

SABİHA ÇİLEK

Kişinin bulunduğu yerde, kendi istek ve arzularını bilerek geçmişiyle beraber yarınını düşünerek ve bilhassa üstlendiği vazifelerin hakkını vermektir. Mes'uliyet, hassasiyet, ilgi, ciddiyet, dertlenmek, mükellefiyet gibi değişik kelimelerle aynı anlamdadır.

Her insanın iskelet ve kas sistemi vardır. İnsan vücudu onlarla ayaktadır. İnançla

beraber, sorumluluk bilincinde olmaksızın, insan ruhunun manevî destekçisidir. İnsan hür iradesiyle yaptığı hatta yapmadıkları işlerden de sorumlu tutulabilir. Yaşamak sorumluluk farkındalığıdır.

Allaha imanla başlayan daha doğrusu, akıl baliğ olmakla gerçek sorumluluk başlar. Hayat boyu iş, eş, aş boyutlarıyla çeşitlenerek, bizden ayrılmaz yaşam parçalarımızdır.

Sorumluluk insanı olgunlaştırır, ufku geliştirir. Güçlendirerek yarına ait tecrübe birikimi yaptırır. Sorumluluk duygusu taşıyanların, ilerdeki başarılı, verimli ve inatlı oldukları gözlemlenir. Sorumsuz kişi vurdumduymazdır. Bencillik yapmıştır. Elini taşın altına koymamıştır. Mes'uliyet almamıştır.

Bir işe başlarken aman başına dert alma deseler de, duyarsız olmamalı, çözümleyici olmalıyız.

Sorumluluk duygusu iyiyi kötünden ayırt etmeyi, farz ve haram keyfiyetlerini bizlere bariz şekilde öğretir. Müslümanlar dikkatli olmalı, oturduğunda, yatıp kalkışında ve en önemlisi de iletişimde daha dikkatli olmalıdır.

Herkes birbirlerinden sorumludur. Büyükler küçüklerinden, öğrenci ödevlerinden, öğretmen öğrencisinden, amir memurundan, çoban sürüsünden vs...

İman ettim demekle din sorumluluğuna, nikah kıymakla evlilik sorumluluğuna, girilmiş olur. Kurallarına uyulması gerekir. Uyulmadığı zaman, bir mesele bin mesele haline gelir.

Başta kendine, sonra sırayla, ailesine, vatanına, milletine bilhassa insanlığa ve Müslümanlığa karşı sorumluluk bilincinde olarak, kazananlardan olmamız dileklerimizle...

Çocukluk Günlerim

2. Bölüm'ün devamı ve 3-4. Bölüm:

ŞÜKRÜ KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

Şimdi aklımıza **Ahmet Eflâki**'nin "Âriflerin Menkıbeleri" namındaki eserinde anlattığı şu hatıra geldi:

Hülâgû Hân büyük bir ordu ile Anadolu'ya girmiş tahribat ve talâna başlamıştı. Mevlânâ'nın müridlerinden çok zengin birisi olan Mecdeddin'in bin tane besili koyunu vardı. Onları ne yapacağını, nereye götürüp saklayacağını şaşkınlık ve telaş içinde düşünüyordu. Kalkıp Mevlânâ Hazretleri'ne gelerek, mes'eleyi anlattı. Mevlânâ:

"-Hiç merak etme, gam yeme, bir arslanı tâyin ederim, senin koyunlarını uyuz kurtların şerrinden muhafaza eder!." dedi. Konya havâlisinde bulunan bütün koyun ve davarları Moğol askerleri talan ettiler. Tanrı'nın inayetiyle Mecdeddin'in koyunlarından bir kuzu bile eksilmedi." demektedir.

Yayladaki aynı eşyalarımız ve kışın yemek üzere hazırlayıp "Ulâ" ve "Kabak"lara doldur-

duğumuz tereyağı, kaymak ve keşi bahçe evlerine taşır, ekim ayının ortalarına kadar muvakkaten bahçede otururduk. Tabiatıyla, yaz günlerinin sıcaklığıyla ekinler olgunlaşmaya başlamış, biçim zamanı gelmiştir.

Öncelikle, "**harman depilir**" di. Orakla biçilen ekinler evvelâ "**deste**"ye, daha sonra da "**yığın**" haline getirilir. Ekin biçerken "**eynerci**" olan baş ekin biçici, hem ekinin zamanında, hem de sihatli biçimini sağlayıp, "ümmeci"ye yön verirdi. Adetâ bir orkestra şefidir. Ekin biçen ekibin en çok yorulanı da "**gözerci**" dir. Kelle toplar durur. Tarladaki ekinin sonuna gelindiğinde, ekin veya tarla sahibinin önüne:

"-Düşmanın ömrü böyle olsun!" denilerek, ekin biçenler ellerindeki "şerevil"i atarak, "şerevil **atma**" töreni yapılır. Önüne şerevil atılan şahıs da, umumiyetle bir vaat de bulunurdu ki, bu vaat ya "**bal**" yada "**ak helva**" alıp yedi-

receğini söylerdi. Harmana getirilen biçilmiş ekinlerden oluşan **"sap"**, **"döğen"** dediğimiz aletle sürülerek saman haline getirilirdi. **"Sağır Ahmed"** lâkablı **Ahmet** ustanın, **Câfer Solmaz** ustanın veya **"Abdurahmanın Hüseyin"** namıyla meşhur **Hüseyin Güçlü**'nün o usta ve san'atkâr ellerinden çıkmış döğenler, en iyi döğen aletleriydi. **"Zelve"**lerle **"boyunduruk"**a bağlanmış öküzlerin çektiği **"döğen"** âletini, boyunduruğa, boyunduruğun orta yerine **"keceve"** veya kayış dediğimiz edevat ile bağlanmış halkaya **"düğensırtı"**nı takarak irtibatlandırıp bağlardık.

Sap **"malama"** haline gelince, harmanın orta yerine toplayarak yığardık. Geceleri, o malamanın içine gömülerek yatmak ne hoş olurdu! Malamanın içinde yatırırken, gözlerime bir türlü uyku girmezdi. Ben de hep gökyüzündeki yıldızları seyrederdim. **"Ülker"**i, **"Kutup yıldızı"**nı ve **"Terâzi"**yi seyrederken, bir

bakarsın ki, bir yıldız aniden gerisinde kırmızı ışıklar veya ateş parçaları bırakarak kayıp, gözden kayboluverir.

Kimi gecelerde de, bir bakarsın ki ekin tarlasındaki **"anız"**lar arasında bir **"İşlavık"** (ateş böceği) görürsünüz. Çoğu zamanlar avucuma alıp, bir müddet fosforlu ışıltısına baktıktan sonra ya yere bırakıverirdim, ya da sabahleyin incelemek üzere içi boş olan bir **"ispirte"** (kibrit) kutusuna katıp damın duvarına, veya harmanın **"yorağı"**na koyardım.

Döğen sürerken sıcaktan insanın başı pişip döner; zaten öküzlerde yorulmuşlardır. Üçbeş dakika durdurup **"cerge"**de bir salkım üzüm, veya sekiz on erik ve elma yerken dinlenivermek, arkasından da **"tesdi"**den, **"fıçı"**dan veya **"kabak"**dan buz gibi bir su içiverdik mi, kendimize gelir, yorgunluğumuz gidiverirdi. Harman damında veya cerge otururken **"Öğendire"**nin ucuna ekin köklerinden yapıp bağladığımız

"yelken" kıpırdadı mı, rüzgar veya **"poyraz"**ın geldiğini anlayıp, koşarak **"yaba"** ya sarılır, savurmaya başladık. Rüzgarın kuvveti ve acemiliğimizle samandan yana buğdayı kaçırdık mı, babamızdan bir güzel azar işitirdik.

Malamanın savrulmasıyla oluşan samanı **"harar"**lara basar, katır ve ya eşeklere yükleyerek köye götürürdük. Katırların boyunlarına **"çan"**ları takar, buğday ve saman çekmeye başladık. Katır zenginliğin, ağırlığın âlâmetidir; onun için çanları, sadece katırlara takarız! Harman işlerimiz ekin biçimi, döğen sürümü ve buğday ile samanın taşınması bir ay sürerdi. Buğdayı çok olanlar, yayla komşumuz olan Anamur yörüklerinin develeriyle götürürlerdi. Akşamdan buğdaylar **"Alaçıval"**lara **"şinik"**, **"havayı"** veya **"urup"**larla ölçülerek doldurulup, ölker ve teraziler görüldüğü zaman yüklenip, ayın aydınlığında köye doğru hareket edilirdi.

Saman çekerken, annemizin ateş koru üzerinde pişirip elimize tutuşturduğu "**darı**" (mısır) ile, küçücük bir bostanın (salatalık) tadı hala damağımdadır.

Harmandan buğday ve saman çekerken, "Ödebeleni"ne geldiğiniz zaman, katır çanlarının o ahenkli sesi arasında kulağınıza bir garip ses gelir. Sesin geldiği yöne doğru başınızı çevirip bakınca, "**Uçurumharman**"da, bizim insanların "**Tat Ayşa**" diye bildikleri **Ayşe Karaduman**'ı görürsünüz. Nedendir bilinmez; onu, daima ağasına ilenirken (beddûâ) bulursunuz!

"-Emmoğlu!.." deyip de, elindeki yumruktan büyük taşı bağrına vurdukça, yürekler dayanmazdı! İlenmemesini, bağrına taş veya yumruk vurmamasını söyleyenlere:

"İlenmeyip de ne yapayım? Vuracağım işte, kimse karışamaz!" Veya:

"-Sana halt etmek düşer s... şurdan!" derdi. Her erkek, onun **Emmoğlus**u; her kadın da, **Emmikızı**dır! Kısacası, Ayşe bizim köyün meczûbesidir.

"**Harmandan kurtulan**"lar, ekmeklik buğdayın yıkanıp kurutulurken, değirmende öğütülmesi için yoğun bir tatlı telâşın içine girerler. Köy damlarının üstünde, "**kıl çul**"lar veya "**savan**"lar üzerinde kurutulan bulgurluk ve unluk buğdaydan nasiplerini almak için huruç hareketinde bulunan köy serçeleri ile, o süt beyaz "**camii güvercinleri**"ni korkutup kovalamak için, boş tenekelelere sopaları vurarak çalınması, o sevimli ve güzel mahlûklara bazen kâr bile etmez. Onları kovalamak için, damın bir o köşesine, bir diğer köşesine koşturur durursunuz..

Buğday dolu çuvalar, su değirmenine getirilip bir köşeye istif edilmeye başlanır. Sıra ile öğütüldüğü için kalabalıktır; hele

birde civar köylerden de getirilmişse, öğütebilmen için değirmenci haber gönderinceye kadar bekleyeceksin.

Bizim köy değirmenini işleten ya "**Kadioğlu**" (D:1315, Ö:1875), ya "**Gök Mahmut**", ya da ataları gerçekten "**değirmenci**" olan "**Keko**"(D:1928, Ö:2001) dur. Bunların her üçü de gerçekten çok güzel un öğütürlerdi. Un öğütenlerin bazıları değirmende "**tandır**" yaptırırlardı. Kaymak veya ceviz içli tandırlar, değirmen fırınından çıktığı zaman etrafı nefis bir koku sarardı. Un zerrelerinin yapıştığı örümcek ağlarının tavandan veya köşelerden sarkan ipliklerinin meydana getirdiği garip manzaranın altında, dönmekte olan "değirmen taşı"na vuran sepet kolunun çıkardığı ahenkli ve tatlı sesi dinleyerek yenen, o nefis "**kiremit kırmızısı**" tandırlar hafızalarımızdaki ebediyyen unutulmaz hatıralar arasında yer alırlar. Bazen tanıdık bir çehrenin, "nöbet" sırasını beklerken buğday çuvaları arasında uyukladığını görürsünüz. Unu parmaklarının arasına alarak inceliğini eliyle muâyene eden değirmenciye, ayağına lastik çizmeyi giyerek küreği eline alıp kapıdan dışarı çıktığını görürsünüz. Bu demektir ki, "**su bendi**"nden taraf da bahçesi olanlar, bahçelerini sulamak için değirmenin suyundan keserek suyu azaltmışlardır! Değirmenci, bu hali taşın dönüşünden ve sepet kolunun çıkardığı sesden anlamıştır da, onun için unun inceliğini muâyene etmiştir. Öğütülen unlar, kış günleri her gün yapılan "**yufka**" ekmek için evlerdeki "**Un ambarı**"na dökülür.

III. BÖLÜM

Sonbahar mevsiminin hüznü veren manzarası altında, bağlardaki üzümle kesip "**pekmez**" imâl etmek için "**Gecev**"lerdeki

"Şırahna"lara dökülerek çiğnenip sırası çıkartılırdı. "**Bolun**"lara akan üzüm sırası, beyaz toprakla karıştırılarak tehavüre uğrattılır, daha sonra "**Pekmez kazanı**"na alınarak kaynatılırdı. Kaynamakta olan pekmezin içine atılan yıkanmış "**Tomata**" (patetes)ları, yufka ekmek arasında ezip üzerine biber ve tuz ekerek, kaynadıkça etrafa yayılan pekmez kokusunu içimize çeke çeke yemek bahtiyarlığını, insan mutlaka yaşamalıdır.

Kazanda pişmekte olan son pekmezi, ebeveynimiz "**Koyuşmaç**" haline getirirken, bizlerde üzümle kesilmiş bağlara "**Nefirne**" toplayıp yemeye giderdik. Bu arada ceviz ağaçlarından meyveleri de sililmeye başlanmıştır ki, zaman zaman o ceviz ağaçlarının bulunduğu bahçelere, "**ceviz başaklamaya**" da giderdik.

Bizim "**Kurak çifti**" dediğimiz "**Akbuğday**" ve "**Çavdar**" ekim zamanı geldiğinden, "**Sabandemiri**"nin ve ortanca bir kazmanında "**yülenmesi**" için, köyümüzün ve Boğaziçi köylerinin en meşhur ustalarından "**Mollalı Ali**" namındaki **Ali Şavkır** ile, "**Muhiddin'in Kâtib**" namındaki **Mehmet Şaşmaz**'ı; veya dededen babaya, babadan oğula intikâl eden "**demircilik**" mesleğini en iyi icra eden ustaların ustası, ustalığı kadarda sesi güzel olan "**Kavğalı Topal**" namıyla maruf **Mehmet Güçlü** ile, ağası "**Kavğalı Alı**" ustaları görüp söz ve zaman için sözleşmek lâzımdır.

Bir "**sele**" kömür ile, yülenecek olan sabandemirini ve kazmayı omuzlayıp demirciliğe doğru giderken, yolunuzun üstünde yeni yapılmakta olan bir evin taş duvarlarının yükseldiğini görürsünüz. Taş duvar ustalığının unutulmaz isimleri arasında başta "**Topcu Mehmet**" dayı ile

Mahmut Öztürk ve **Ali Akbay** aklımıza ilk gelenler olup, bu ustalar Selçuklu ve Osmanlı Türk-lüğü dönemlerinden bugünlere gelen "**kale**" sağlamlığında taş binalar yaparlardı. Bunların hari-cinde, **Kerim Güven**'i de saya-biliriz.

IV. BÖLÜM

Bu tatlı ve hüznün veren ço-cukluk hatıraları arasında öylele-ri de var ki, benim küçücük kalbi-mi olduğu kadar her Çetmili'nin de yüreğini acı acı dağlayan, de-rinden yaralamış acı hatıralar da yaşadık.

Bindokuzyüz Altmış yılının Aralık ayı içerisinde, yabandan gelip köyümüzden geçmekte olan Ermenek'in Sarıveliler bel-desinden 2 kişinin eşyalarını katırlarına yükleyip, pazarlıkta her bir katır için 12,5 Lira karşı-lığında "**Karahasangediği**"ne götüren "**Giritli Veli**" nâmındaki **Veli Tunç**'un hanımı ve "**Kara-ğilik Alim**" nâmındaki **Alim Ka-raduman** ile, "**Altıparmak Ali**"

nâmındaki Ali Yıldızhan'ın köyü-müze dönüşlerinde katırlar boş gitmesin diyerek, koyun ve ke-gilerinin yemesi için Lâdin veya Ardiç pürü kesip katırlara yük-lemişler. Acı vakıyı, (daha sonra-ları, 22 Ağustos 2002 günü, Çet-mi'deki Babaevimizde) kendisine sorup dinlediğim **Alim Karadu-man** şu şekilde anlattı:

"Benim önüme Hüssem Omar'ın katırını da koymuşlardı. Karahasan-gediğine vardığımızda Sarıvelililer ile Ali dayının bir şeyler fısıldadığını farkettim. Meğerse, sana ikibuçuk Lira daha verelim, bizi köye kadar gö-türün! demişler. Ali dayı bizim büyü-ğümüz olduğu için O'nun dediklerini dinleyip, itaat ederek Sarıveliler'e ka-dar gittik. Hava bozuldu; adetâ, göz-gözü görmez oldu. Onun için iki gün köyde yatıp kaldık. Hava düzelir gibi olunca yola çıktık. Gümöldürüm'e gelince, Ali dayı:

"-Hayvanlar boş gitmesin, Şamkoyağı'na gidip pür kesip yük-lelim" dedi ve hayvanların yönünü çevirdi. Şamkoyağı'na varınca, küçük olduğum için beni çam ağaçlarının başına çıkartıp Bıkkıbağı ile pürleri kestirdi. Pürleri ben kendi katırları-ma az yükleyip, onlar ise çok yükletip yola düştük. Gümöldürüm'e gelinceye kadar 4-5 santim kar yağmıştı. Hayvanın birisi çayı geçmiş, fakat su ile toprak arasında yarım metre-den fazla bir sete dek gelince sığırayıp çıkamamış, bu arada hayvanın arka ayakları çamura gömülmeye başla-mıştı ki, yukarıdan sel suları da bas-tırmıştı. Hayvan kendisini toparla-yamayınca sele kapılıp suyun içinde pürler ile yuvarlanmaya başladı. Ben bizim hayvan ile Hüssem Omar'ın hayvanının kuyruğuna yapışıp biz-den tarafa geçtim. Ali dayı karşıdan:

"Yardım edin!" diye bağırıp, bir yandan su içinde yuvarlanan katırın sırtındaki pürü tutmaya çalışıyor, diğer yandan da kendi-si bir batıp bir çıkıyordu. Bizden

tarafa geçen Giritli karısı yardım edeceğim diye suya daldı. Bu arada coşkun boz-bulanık sular ikisini de alıp götürürken nasılsa kadın karşı kıyıya geçti. Ben:

"Ali dayı ben gidiyorum! Sizi Çakıllı'da bekleyeceğim!" deyip yürüdüm.

Hayvanlar Çakıllı'nın esik de bekliyormuş. Yanaşıp katırın kuyruğuna yapışınca katır kış-ma (tekme) vurdu! Dizime bir sızı çöktü, kırıdayamayacak bir şekilde donup kaldım. Kendime gelir gelmez bir an önce katırlara yetişip, kendimi köye atmak ve yardım istemek aklıma geldi. Ga-pağzından:

"-Can kurtaran yok mu?!" diye bağırmağa başladım. **Ke-kircek Kayası**'nın altına ge-lince Köseoğlu'nun Çardağına yöneldim. **Gökkerim Mustafa** ile Şekir **Hasan** (Akpınar) ço-bandı; onlara durumu anlattım. Köye yürüdüm. Yatsı camisin-den çıkmak üzere idiler. Köylüye de haber verdim. **Karamehmet Muhtardı**. Sabahleyin beni Taş-kent'deki Jandarma Karakolu-na haber vermek için Taşkent'e gönderd. Köye geldiğim zaman, köylüler **Giritli karısı** ile, **Altı-parmak Alisi**'nin cesetlerini de köye getirmişlerdi.." diyerek o acı hatırayı, gözlerinden yaşlar aka aka, tekrar yaşarmışcasına anlatmıştı. Böylece, yabancıların eşyalarını taşımakla alacakları üç-beş lira, hayatlarına malol-muştu.

Bizim köy evleri, hep taş du-varlar örülerek inşa edilip yapı-lırdı. İşte kendisine ev yaptırmak isteyen "**German**" diye anılıp sevilen Mustafa Turan'da, "**Sarıyar**"da taş kırarken, 1961 yılının sonbahar mevsiminde, ömrünün baharında, üzerine ka-yaların çökmesiyle vefatı, köyde derin yaralar açan bir başka acı hâdiselerdendir.

Mehmet Özel ile...

ŞÜKRÜ KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

Güner ÖZKAN Bey (Kültür Bakanlığı İzmir Klâsik Türk Musikisi Korosu Müdürü, Türk Musikisi çalgıları koleksiyoneri) ile beraber, büyüğümüz Mehmet Özel Beyi, İzmir - Çeşme'deki yazlığında, ziyaret etmeyi iki-üç yıldır düşünmemize ve konuşmamıza rağmen, bir türlü nasip olmamıştı.

Nihâyet, 10 Kasım 2013 günü, **Güner Bey** ile, Embiya ÇAVUŞ (Evlâd-ı fâtihandan, Bulgaristan muhaciri olup, Belene Adası'nda üç def'a idâma mahkum edilmiş dünya çapında bir ressam dostum)'u ve eşini de beraberimize alıp, haberli olarak ziyarete gittik.

Ben her ne kadar akrabası olmama rağmen, Güner Bey ile çok uzun yıllara dayanan hukukları ve bir dostlukları vardı. Konya İl Kültür Müdürlüğü ve Gazi Eğitim Enstitüsü hocalığı da yapan Güner Bey, yakînen tanıyanlar bilirler ki, tâbir caiz ise, **dört dörtlük** bir aziz şahsiyettir.

Mehmet Bey ile sık sık telefonla konuşmamıza rağmen, iki yıldır da yüz yüze görüşmemiştik. Nermin yengem ile de hâkeza aynı sayılır. Çeşme'nin düşman işgalinden kurtuluşu törenlerine iştirak için dâvet üzerine gittiğim zaman, Çeşme'de ayak üstü birkaç dakikalığına görüşebilmişim.

Karşılıklı sohbetlerle uzunca bir hasret giderdik. Mehmet Bey, zaman zaman bana:

“– **Benim sarı yeğenim!..**”, diyerek sevgisini lütfediyordu. Güner Bey'e seslenerek,:

“– Güner Bey, bakınız lütfen, dayım bana “Sarı yeğenim..” diye hitab ediyor” dedim. Karşılıklı olarak gülüştük. Ben İzmir ve çevre illerdeki kültür faaliyetlerimi kısaca arz edip, bunlar ile alâkalı fotoğrafları gösterdim. Bunun üzerine, Mehmet Bey kalıp içeriden oldukça kalın, büyük boy, ofset ve renkli baskılı bir kitap getirdi. Bu eser, Genel Müdürlüğü esnasındaki **güzel çalış-**

malarından birisi olan **fotoğraf albümü idi**. Muhteşem bir eser. Türk Milletinin Kültür politikasına yakışır ve yaraşır bir eserd. Doğrusu bendenizin kütüphanesinde olmayışından dolayı, için için hayıflandım.

Mevzuya sığacağı sığacağına girebilmek için, Kültür Bakanlığı Güzel San'atlar Genel Müdürü iken, yapmış olduğu çalışmalardan bahsetmesini rica ettiğim zaman:

“**Gâzi Osman Paşa'nın Plevne'deki panoramasını gidip gördüm. Rus heykeltıraşlara:**

“– **Osman Paşa esir olmadı, O İstanbul'daki idarenin kurbanı oldu**” diyerek müdehale ettim. Rus Devlet Korosu'na “**Osman Paşa marşını söylettirdim.. Tokat'da bir heykelini yaptırıldı.**

Edirne vilâyetimizdeki şehitliklerin yapımı esnasında, firma yetkilileri, kullanılan malzemelerin hırsızlar tarafından çalındığını söylediler. **Ünal Erkan Bey**, Edirne vâlisi idi. Kendisini ziyaret ederek ricada bulunmama rağmen önüne geçilemediğini ifade ettiler. Bunun üzerine, Roman tabir edilen vatandaşlarımızın hangi kahvede toplandığını ve bunların “**Çeribaşı**”larının kim olduğunu öğrendim. Kahvehaneye giderek, içeride ilk karşılaştığım şahsa “Çeribaşı”nı sordum. Parmağıyla işaret edip göstererek, “**Aha, ağam!..**” dedi. Kahvede müzik yapıyorlardı. Kendimi tanıtip oturdum. Çeribaşına, Edirne'de “**Balkan Şehitliği**” yaptırdığımı söyleyerek, bundan sonra burasının kendisinden sorulacağını ifade edip, 500 Lira çıkartıp “**Bir eğlence yapınız**” diyerek verdim.

“– **Yeter ki siz buna sahip çıkınız, size 1500 lira daha vereceğim!**” dedim. Hakikaten o günden sonra hiçbir şey kaybolmadı.

“– **Aman ağam ilk defa bir devlet yetkilisi beni ziyarete geliyor. Ben bundan para mı alırım!**” diyerek reddetti ve benim için eğlence tertib ettiler.

Daha sonraki bir ziyaretimde Vâli Ünal Erkan Bey, sevinçli bir halde:

“– Mehmet Bey, dedi; sizin adamlar (Çingeneler) şehidlikteki çalışma esnasında dökülen çivileri “Devlet malıdır, aman zayî olmasın” diye yerlerden topluyorlar, ne yaptın bunlara da bu hale geldiler?”, dedi. İşte o zaman Edirne Devlet Korosu’nun kurulmasına karar verdim, ve kurdum.”

“Macaristan’da, “Zigetvar Anıtı” diğer bir ifade ile “Kanunî Anıtı”nı yaptırdım. Sayın Demirel Cumhurbaşkanı idi. Anıtın yapımı esnasında beni sık sık arar malûmat isterdi. Macaristan’da Kilise Korosu’na “Kanunî Şarkısı”nı buldurup icra ettirdim. Tören esnasında bu şarkının nakarat kısmı “Süleyman... Süleyman..” diye bitiyordu. Koro bu şarkıyı söylerken Cumhurbaşkanımız Demirel ağlıyordu. Anıta 1600 komutanın ismini yazdırdım. Protokole Macaristan’ın ve Türk Devleti Cumhurbaşkanı’nı davet edip çıkaran Mehmet Özel, Çetmi Köyü’nden çıkar, değil mi benim sarı yeğenim?” dedi.

Zigetvar Meclisi toplanıp aralarında kararlaştırarak bana:

“– Seni Belediye Başkanı seçmek istiyoruz. Biz bunu karar altına aldık.” Dediler. Meclis Karar Defterine: “Kanunîden sonraki ilk Türk, Belediye Başkanı

Mehmet Özel” diye yazmışlar:

Bunu haber alan Kültür Bakanını Fikri Sağlar, Nermin Hanuma:

“–Haydi Nermin Hanım haydi, Mehmet Bey Zigetvar Belediye Başkanı oldu.” demiştir:

Atatürk’ün, Kurmay Başkanı iken kaldığı oteli ve yattığı odayı buldum. Otel, şu anda bir Rus’a aitti. Kimseyi yaklaştırmıyordu. Rus’a:

“– Atatürk Binbaşı iken rahatsızlığının tedavisi için padişah tarafından buraya gönderildi. Burada tedavi oldu.”, dedim. Rus sempatik birisi idi. Halimi ve derdimi anladı. Beni kabul edip otelinde ağırladı. Rus bana:

“– Taksim’deki “Anıt”ta, Atatürk’ün arkasında bir Rus var. O sivil kıyafetli Rus benim dayımdır. Ruslardan sadece dayım Atatürk’e yardım etti.”, dedi. Benim elimdeki fotoğrafları görünce:

“– Aha, işte şu dayımdır”, dedi ve bana:

“– Atatürk’ün burada bir müzesini yap” diyerek, bana her türlü yardımı yapıp, kolaylığı gösterdi. Atatürk Prag’daki bu otelde Karaciğer tedavisi oluyor ve Türkiye’deki Yalova kaplıcalarını yapıyor:

Macaristan’da, Galiçya’da, Sarıkamış’da şehitlikler yaptırdım. Galiçya’daki şehidliğimize 600 şehidin ismini; Sarıkamış’da donarak şehid olan 700 askerin is-

mini yazdırdım. Buradaki anıt da üç sütun vardır ki, 3’üncü Ordu’yu temsil ediyor.

Cumhurbaşkanlığı Köşkündeki resepsiyonda Nermin Hanım’ın yanında, Yekta Güngör Özden’in de şahid olduğu bir hatıra. (Anayasa Mahkemesi eski Başkanı Yekta Güngör Özden Bey’in hanımı ile Nermin Hanım, sınıf arkadaşısıdır.) Fikri Sağlar, İsmail Kahraman’a

“– İsmail Bey, Kültür Bakanlığı Güzel San’atlar Genel Müdürü olarak, Mehmet Özel diye bir Genel Müdür var. Ben iki def’a görevden almaya kalktım başaramadım, sakın yerinden kaldırma” dedi.

Türkiye’de yaklaşık 180 civarında Atatürk Anıtı ile Kara Kuvvetleri Komutanlığı önündeki 49 ton ağırlığındaki anıtı yaptırdım. Bunların her birisinin birer hatırası var.”

Ben sözü Çanakkale Muharebelerine getirerek, nezdimde bulunan ve Koleksiyon sergilerimden alınmış olan Hârb Hatıralarının fotoğraflarını arz ettim. İnceledi; bu çalışmalarımın dolaylı çok memnun olmuştu.

Vakit ikindi üzeri olmuştu. Nermin yengem yemeğin hazır olduğunu söyleyerek, mutfaka geçmemizi istedi. Ben Mehmet Bey’in anlattıkları hatıraları not etmekle meşgul oluyor ve sanki yetişemiyordum da.

Anlattıklarının bir kısmını görüntülü olarak fotoğraf makinesinin kamerasına kaydetmiştim. Ama anlatılanlar benim için yetmiyordu. Bir taraftan hızlı ve kısa notlar alıyor, bir diğer taraftan da bizim için meçhul bilgiler olan yeni sorular tevcih ediyordum. Yengemin ikinci ikâzını duydum. Arkasından bir yemek ikâzı daha geldi. Sabrın taşıdığını anladım. Dayım Mehmet Özel Beyefendi Hazretlerinin de, maşallah hafızası çok kuvvetli, âdetâ yaptırmış olduğu âbideler gibi, bir kültür ve irfan âbidesi. Tükenecek ve bitecek gibi değil. Konuştukça açılıyor, açıldıkça bir başka Türklük âbidesinin kültür mecrasına giriyordu. Yetişmek gayr-ı kâbilidi.

Muhterem Nermin Hanımefendi yengem çok nefis bir çorbanın ardından, leziz mi leziz balık kızartmış. Benim derdim ne çorba, ne de balık dı! Saatler ilerledikçe gittikçe alevlenen sevdam ise, aziz büyüğümüzün anlatmış olduğu hatıraların acizane tarafımdan dinlenip, yazılması idi. Hoş diğer misafirler çoktan çorbalarını içmiş, balık ve salatalarını yemişlerdi. Ben bir taraftan arada sırada bir balık parçasını ağzıma koyarken, diğer taraftan da anlatılanları parmaklarımın yağlı oluşuna aldırmadan notlar alıyordum. Sağ olsunlar, muhterem aile büyüğümüz de bendenizi hoş tutup, anlatmaya devam ediyordu. Akşam çoktan olmuş, fakat biz hâlâ Sayın Genel Müdü-rümüzle sofrada, masada oturup anlattığı hatıraları yazıyordum. **Nermin Hanımefendi:**

“– Şükürü, yavrum sen yemeğini yiyemedin. Sonra yazarsın.. tabağına balık koyacağım...” gibi lütufkâr ifadeler söyledi. Ama ben bırakamıyordum ki..

Aziz büyüğümüz Mehmet Bey’in, Çanakkale Muharebe-leri’nin yaşanmış olduğu hârb sahasına da âbideler yaptığını bildiğim için, mevzûyu ihsas edince şunları anlattı:

Çanakkale Muharebelerinde nâm ve ün almış Havran’lı Seyid Onbaşı’nın hanımı Emine annemizi buldum. Kendisine kahramanın hatıralarını anlatmasını söylediğim zaman, “Seyid beni bile kaldıramaz, değil mi ki o topu kaldırsın; yalan söylüyor!” dedi. Emine Hanım, elbette o kahramanın büyük işler başardığını biliyor; lâkin tevâzûsundan dolayı da böyle söylüyordu.

Emine Hanım’a, “sana Cumhurbaşkanımız tarafından “ödül” verdireceğim, ama tören alanına geleceksin. Ben seni sahneye çıkartacağım” dedim.

Abidenin üzerine bayrak yapıtırıp törende asılmasını istediğim zaman, rahmetli Abdi İPEKÇİ:

“–Abideyi bayrakla kaplayalım, masrafları benden” dedi. Zâten Çanakkale Âbidesi’nin yapımı kampanyasını, Milliyet gazetesinde Abdi İpekci merhum başlatmıştı. Boydan boya Âbidenin üstünden aşağıya doğru 40 metre uzunluğundaki bayrak asıldı. Düz durması için alt uçlarına 5’er kg.lık ağırlıklar astırdım. Bu çalışmalarım esnasında gazeteci Uğur DÜNDAR Bey de vardı.

Törene, Çanakkale gâzisi Hüseyin KAÇMAZ’ı dâvet edip getirttim.

Törenin açılışına Avustralya-Yeni Zellanda Genel Vâlisi, Fransa Cumhurbaşkanı ve İngiltere Kraliçesi’ni dâvet ettim, geldiler: Cumhurbaşkanı Turgut ÖZAL, bu devletlerin Cumhurbaşkanı ve Kraliçesi ile açılışı yaptı.

Özal’lar ile Nermin Hanım Malatya’da komşu idiler; bundan dolayı bana “enişte” der, severdi.

İngiltere Kraliçesi, Atatürk’ün, 18 Mart 1934 günü söylediği:

“Bu memleketin toprakları üzerinde kanlarını döken kahramanlar!

Burada dost bir vatanın toprağındasınız. Huzur ve sükûn içinde uyuyunuz. Sizler, Meh-

metçiklerle yanyana, koyun koyunasınız.

Uzak diyarlardan evlâtlarını harbe gönderen Analar!

Gözyaşlarınızı dindiriniz. Evlâtlarımız bizim bağrımızdadır. Huzur içindedirler ve huzur içinde rahat uyuyacaklardır.

Onlar, bu toprakda canlarını verdikten sonra artık bizim de evlâtlarımız olmuşlardır.” sözlerini duyunca çok ağladı.

Ben en son Seyit Onbaşı’nın hanımını sahneye dâvet ettim. İngiltere Kraliçesi ile el sıkıştılar. Kendisine bu insanların huzurunda ödülünü verdim.”

Çetmi Köyü’nün, Taşkent ve Boğaziçi köylerinin, Konya ve Türkiye Cumhuriyeti’nin medâr-ı iftihar olan Kültür Bakanlığı Güzel San’atlar Genel Müdürü Sayın Mehmet ÖZEL büyüğümüzün gerek Çanakkale, gerekse diğer cepheler ile alâkalı yapmış olduğu âbidevî güzel san’atlar hizmetinin yanı sıra, yazılı eserlere de, hakkıyla imza atmıştır. Bendenize lütufetikleri ve vukuf olduklarını şu şekilde sıralayabilirim: “Cephelelerden Kurtuluş Savaşı’na” 3 ciltlik fotoğraf albümü, “Atatürk”, “Mimar Sinan”, “Köy Enstitüleri”, “Kur’an-ı Kerim” ve daha niceleri. Lâkin bunların içinde en muhteşemi, hiç şüphesiz, yüce Allah’ın kitabı. Aman Allah’ım.. Türk’ün kültür medeniyetinde şaha kalkıp ve zirveye ulaştığı her san’atın en mükemmel numunesini O’na hasretmiş, her husus da hakkını vermiştir. Bu muhteşem eser bile, tek başına Mehmet Özel’i anlatmaya yeter de artar bile.

Burada yeri gelmişken üzülerek ifade etmek istiyorum ki, bendenizde mevcut değil. Ruhumun derinliklerinde duyduğum bu en acı yokluk ıstırabını esfle belirtmek istiyorum.

Mehmet Bey:

“Kara Kuvvetleri Komutanlığı önündeki muhteşem Anıt’ın yapımını anlatayım:

Projeyi **Nureddin Ersin Paşa**'ya götürdüm. Her şey güzel, iş paraya gelince, herkes "Para yok!" diyor. Nihayet **Sakıb Sabancı Ağayı** buldum. Bana:

"- **Aman Mehmet Bey, Nureddin Ersin Paşa ile çok acil bir işim var. Sen bunu bana hallet, ben de sana anıtı yapacak parayı veririm. Ama senden ayrıca bir ricam olacak, anıtın bir köşesine ismini yazdıracaksın!**" Dedi. Mesele de şu; Japon **NİSAN** otomobil firmasının Sabancı firması ile anlaşması gereği, işe başlanacak, ama o zaman da Konsey üyelerinin de bunu tasdik etmesi gerekiyormuş. Tekrar **Nureddin Ersin Paşa**'ya çıktım. Durumu anlattım. Paşa:

"- Tamam, parayı ödesin ben onun ismini altın varakla anıtı yazdırırım ve işini de imzalarım.", buyurdular. Gerçekten de, bildiğiniz gibi anıt yapıldı, merhum Sabancı'nın ismini de yazdırdım. O anıtta 700 insan figürü vardır.

O günler, **Sakıb Ağa**'dan bir ricada daha bulundum. Kendisine, **Türk-İslâm Eserleri Müzesi**'nde görevli **Nazan Hanım**'ı tavsiye ederek, kendisine bir iş vermesini söyledim. Bu **Nazan Hanım**'ı, Bakanlıkta 750 TL. alır iken, 2.500 TL. aylık ile **Emirgan Müzesine** yerleştirdim. Bana, bu hanıma maaş olarak ne vereyim diye sordu. Ben de "Ağanın eli bağlanmaz" dediğim zaman:

"- 2500 TL. versem yeter mi?", dedi. Sabancı merhum bu hanımın titiz çalışmasından ve çalışkanlığından çok memnun oldu ve bana da çok kıymetli bir eleman kazandırdığım için defalarca teşekkür etmişti.

Bunların yanı sıra **Yunus Emre**'nin Azerbaycan'da, Bitlis'te ve Eskişehir'de anıt mezarlarını yaptırdım. Ama bunların içinden en güzeli Eskişehir'deki olmuştur.

Kâzım Karabekir Paşa'nın, Karaman'ın Karabekir Köyü'nde mezarını yaptırdım.

Mimar Sinan'ın Kayseri'ye Abidesini yaptırmak istedim. O günlerde Belediye Başkanı olan **Abdullah Gül**'e yazdım. Makamıma geldi. Görüştük. 7000 TL'lik anıt bachelini bir pastirmacı ödedi. Ve ben de milletimizin büyük mimarını bir at üzerinde olarak anıtını yaptırdım.

Güzel San'atlar Genel Müdürlüğü'nün bahçesine, **Yunus Emre, Pir Sultan Abdal, Hacı Bektaş-ı Velî, Nazım Hikmet** gibi şairlerimizin heykellerini yaptırdım.

Bir gün **Özal** bana:

"- Mehmet Bey, Amerika Başkanı **Buş** Türkiye'ye gelecek, Bu devlet Başkanını burada iki gün nasıl ağırlarız, kalmasının yolu nedir?" dedi. Tabiatıyla **Dışişleri Bakanlığı** erkânı, başta **Şükrü Elekdağ** olmak üzere, Başkanı nasıl ağırlarız, nasıl memnun ederiz diye düşünüp program yapıyorlarmış. Bana **Bunu Özal** söyleyince araştırmaya başladım. Amerikan Başkanı'nın "**koyboy**" olduğunu; bunun yanı sıra **Mozart**'ı ve **Türk Marşı**'nı da sevdiğini öğrendim.

Hazırlıklarımı tamamladım ve **Buş** ile **Özal** köşke girerken Koro'ya "**Üsküdar'a gider iken aldı da bir yağmur**" şarkısını, koltuğa otururken de şu türküyü çalacak-sınız diye talimat verdim."

Bu arada **Güner Özkan Bey**, telefon da bir dostu ile konuşmaya başlamıştı. Mehmet Bey:

"- Güner, yavaş konuş, Güner, yavaş konuş!.." diye ikâz edip, devam etti.

"Özal'a bu teklifimi ve düşüncelerimi arz edip söylediğim zaman:

"- Ben şimdi a.. si..." dedi. Koro'nun bu türküleri Başkan **Buş**'un çok hoşuna gitmiş, **Özal**'da Başkan **Buş**'un bu memnuniyetini görünce, bana:

"- Bana en iyi göbek dansı yapanı, en iyi çalgı çalanı bulunuz." dedi.

Nihayet **Deniz** sefası sırasında da, **Motorun Trabza**'da kıyıya yanaştığını gören çalgı ekibi, yeri göğü inletmeye başlayınca **Özal** vapurda oynamaya başladı. **Buş**'da bu müziğe ve dansa uyup, o da oynamaya başlayınca, **Özal** beni Başkan **Buş**'a takdim edip tanıttı. **Buş** bana cebinden çıkardığı **Dolmakalemini** hediye edip, teşekkür etti."

Bir ara Mehmet Bey, oturduğumuz salondan çıkıp bir odaya doğru gidiyordu. Güner Bey ikâzı duyunca, zâten dışarı çıkmıştı. Nermin yengem bana dönerek:

"- **Şükrü evlâdım** dedi, ne zaman **Güner Bey** buraya gelir, dayının yürüyüşü değişiyor. Bak, belini eğip, kamburlaşarak ve hafif yana doğru eğik olarak yürümeye başlıyor; bak, farkında mısın?" dedi. Mehmet Bey, gerçekten de, Güner Bey'in yürüyüşüne benzer bir endam ile yürüyüş arz ediyordu. Yengemin bu tesbit ve teşhisine gülmeye başladım. O esnada Mehmet Bey içeri, salona dönüyordu. Yengem ile benim bu sohbetimize istinaden:

"- Sarı yeğenim, bakıyorum da yengen ile kafa kafaya vermişsiniz. Kimi çekirtiyorsunuz?" dedi. Ayağa kalkıp, Mehmet Bey'in oturmasına intizar ederken, Güner Bey'in Mehmet Bey üzerinde bıraktığı, ama yengemin teşhisine de hâlâ gülmeye devam ediyordum.

Nermin Hanımefendi, ismi ile müsemma bir huya ve tabiata sahip. Eli öpülesi bir Hanımefendi. Sohbetimiz esnasında:

"- **Şükrü evlâdım**, ben gelin olduğum zaman, **Mustafa amcan**, bana, ortası delikli 100 Para vermişti. Kayınvâlidem **Şerife Hanım**:

"- **Al kızım al; sonra bana ver de, yağ alayım**" dedi, Ben amcanı çok seviyorum; kızı **Gülizâr**'ı da çok seviyorum.

Seni 58 yıldır tanıyorum. Samimî olarak ifâde ediyorum ki, seni çok, ama çok seviyorum.

Zâten Mehmet ile de akrabasınız. Üstelik gâzisin.” diyerek yüksek iltifatlar ile sevgisini izhar buyurdu.

Mehmet Özel Bey’e, çocukluk yıllarından kalan hatıralarından bahsetmesini istirham ettim. Yazmaya yetiştirebildiğim hatıraları arasına şunları dile getirdi:

“Ben Hatip Hoca ve İhsan Hoca’nın talebesiyim; 11 yaşında, Kur’an-ı Hatim ettim. Hafız Hüseyin dayım, Kadir Hoca ve ben birlikte okuduk. İhsan Hoca Kur’an-ı Kerim’in rastgele bir sayfasını açıyor, orayı okutuyordu. Sıra bana gelince içimden, “İnşallah, **Emenerrasûlû** çıkar” diyordum. Hatim merasiminde, Ayşe ebem: “- **Büyük kazan’ı Mehmed’e verdim**” diyerek beni mükafatlandırdı. Bunun yanı sıra, Kalaycı Memiş bana 3 üzüm Çıbı-ğı verdi.

Bir gün köyümüze **Konya Vâlisi İzzet Bey** gelmişti. İçimde müthiş bir okuma azmi ve sevgisi vardı. Vâlinin Ermenek’e gideceğini duyup öğrendim. Üzerimde yırtık bir kısa pantolonla, yalınayak koşarak Anbarkaya’nın orada yolunu kestim.. kendisine okumak istediğini söylemeye çalıştım. Bana para verdi, almak istemedim. Şöförü Jip’i sürüp yürüdüler. Ben oradan bir hamle ile Ekizoluk’a yürüdüm. Vâlinin önünü ikinci kez kesip, beni okutmasını söyledim. Vâli bu defa arabadan inip, ne istediğini ve ne olmak istediğini sordu. Ben tekrar okumak ve muallim olmak istediğini ifade ettim. Vâli bana Konya’ya gelip, kendisini Hükûmet Konağı’nda bulmamı söyledi. Sevinçten deliye dönmüştüm. İçimden beni aldatıp, başından savdığını da düşününce, ruhumu bir gariplik kapladı. Koca Vâli yalan söyleyecek değildi ya..

Bolaylı **Kâmil** ile **Muharrem**, Konya’ya üzüm ve pekmez satmaya gideceklermiş. **Ayşe** ebem beni bunlara emanet edip, 6 lira harçlık verip gönderdi. Konya’ya yaya olarak üç günde gidilip varı-

Mehmet ÖZEL, Çanakkale gâzilerimizden Hüseyin KAÇMAZ merhum ile Çanakkale’de.Arka planda Nermin Özel ve torunu.

lıyordu. Yolda Han’da geceledik. Beni katırların yalağına yatırıp, üşümeyeyim diye üstümü saman ile örttüler. Sabah olunca, erkenden tekrar yola çıktık. Konya’ya varıp, Hükûmet Konağı’nı sorup buldum. Bu kocaman binanın merdivenlerden çıkarken önüme bir polis memuru geldi ve nereye gittiğini sordu. Ben de “-Vâli Beğ’i göreceğim..” dediğim de, “-Seni bekliyor” dedi ve beni Vâlinin odasına doğru götürürken, orada bir başka çocuğun da oturup beklediğini gördüm. Vâlinin huzuruna girip Vâli Beğ beni görünce, odadakilere:

“- Hah işte bu çocuk!..” dedi. Diğer çocuğu da çağırma- larını söyledi. O çocuk da içeri girince, bizim yanımızda İvriz Köy Enstitüsü Müdürü’nü telefon ile arayarak:

“- **Müdür Bey, size iki çocuk gönderiyorum.. Bunların kaydını yapıp kol kanat gelecek, okutacaksınız**” gibi laflar etti. Galiba müdür, kayıt zamanının geçtiğini falan söyler gibi itirazlarda bulundu ki, Vâli sertleşti ve “-**Emrediyorum..**” dedi. Vâli, bizi tren istasyonuna gönderdi ve bazı talimatlar verdi. İlk defa trene biniyordum. Hem bizi tren garına getiren memur, hem de tren Kondoktörü, bana trenden inmememi tenbihlediler. Seydişehirli çocuğun gözü açıktı, adetâ Cin gibiydi.. Ben trenin içinde bir kenara

oturup, pustum. O çocuk, trenin her tarafına girip çıkıyor; sanki benimle **Saklanbaç oyunu** oynuyordu”

Ben:

“- **Bu çocuk kim di, hatırlıyor musun?**” Dediğim zaman:

“- Seydişehir’in Orta Karaviran Köyü’nden, sonraları Millî Eğitim Bakanı da olan **Mustafa ÜSTÜNDAĞ**’dı” cevabını verdi.

İvriz’e vardık, Okul Müdürü kaydımızı yaptı. Bize bir senet imzalattı ve kefil istedi. Karaman’daki “**İrazgil’in Mehmet**” nâmiyla maruf Mehmet amcama gittim. O kefil oldu. Kayıt işle- rim kesinleşince ben tekrar köye, Çetmi’ye dönmek mecburiyetinde kaldım. Karaman’dan Çetmi’ye 18 saat yol yürüyerek, meşhur **SALAVAT KÖPRÜSÜ**’nden geçip köye varabildim.”

Mehmet Bey bana bunları anlatırken, ben de bir taraftan not alıyor, bir yandan da çehresini inceliyordum. O uzun ve gür kaşlarının gölgelediği çehresinde zaman zaman değişiklikler müşahe- de ediyordum. Tabiatıyla o yokluk ve kıtlık yıllarının acısını, bunun yanı sıra da oksüzlüğü, yetim- liğin burukluğunu tarif edilmez hüznünü de duyup, tekrar yeniden yaşıyor gibiydi. Bir ara gözlerinin nemlendiğini de farkettim. Bütün bunlara göğüs germek, mukave- met edebilmek kolay mı?

İki Çanakkale gazisi evlâdı: Gâzi Şükrü KARACA ve Hüseyin Kaçmaz'ın oğlu Turğut KAÇMAZ

“– Sarı yeğenim Şükrü, ben İvriz Öğretmen Okulu’nu bitirdim. Talebelik yıllarımda çalışıyordum. Sümerbank Genel Müdürü Konyalı hemşehrîmiz oluyormuş. Bizim Gongul Köyü’ndenmiş. Beni Bursa’ya gönderdi. Bursa Sümerbank Müdürü beni işe aldı. Misafîrhane’de yatıyordum. Orada Kumaş deseni çizmeye başladım. Sümerbank’ın Balıksırtı kumaş desenini ben çizdim. Mükafat olarak üç takım elbise verdi. İkinci bir desen için de yine 3 takım elbise verdi...”

Mehmet Bey, bunları anlatırken, aklıma mazideki bir hatıra geldi. Bizim **Balcı Mehmed** namıyla mâruf şahsiyet, babama:

“– Mehmet Bey bir emanet gönderdi, gelip alsın” diye, haber göndermiş. Babam merhum da:

“– Oğlum, git bakayım, Mehmet dayın bir hediye göndermiş; ne ise al da gel” demişti.

Bunun üzerine, Balcı Mehmed merhumu “**Ekinlik**” tabir ettiği-miz yerde, ikindi üzeri harman savururken buldum. Selâm verip, babamın selâmını arz ve takdim ettikten sonra:

“– Sizde bir emanet varmış, onu almaya geldim” dedim.

Balcı Mehmed namıyla maruf bu aziz şahsiyet, okul arkadaşım **Ahmed BALCI**’nın babası oluyordu. Sülâle olarak, köylülerimiz

tarafından sevilip, sayılan bir oy-maktı. Bana gazete arasında sarı-lı bir paket verdi. Eve getirdiğim zaman, içinden bir takım elbiselik kumaş çıkmıştı. Çok sevindim; mutluluktan adetâ uçuyor gibiy-dim. Lisede okumama rağmen, ömrümde ilk defa bir kumaş el-bise giyecektim. Bu kumaşı, daha sonra, Çumra’da ikamet etmekte olan akrabam **Hasan Hüseyin KASAP**’ın oğlu, muhterem insan **Mehmet KASAP**’a diktirip giymiştim. En azından bir **ahdevefâ** misali anlatmak mecburiyetinde kaldım. Allah razı ve hoşnud ol-sun ki, büyüğümüz Mehmet Özel Beyefendi’ye hediye edilen o ku-maşlardan, bu fakir ve hakir de istifade etmiş oluyordu.

Mehmet Özel Bey, bu Sümer-bank hatıralarını, “Müdür yardım-cısı da iki takım elbise verdi” diye-rek tamamlamış oldu.

Biz baş başa konuşup, zaman zaman notlarımı, zaman zaman da video kaydı yaparken, yanıma Nermin Yengem de arada bir uğ-rayıp, hatıralara mülâki oluyordu. Mehmet Bey, sohbetimizin bir yerinde, gönül maceralarına da te-mas etti. Şöyle ki:

“– Yeğenim, **Mustafa (KARACA)** amcan beni çok severdi. Bana Yörük **Salak**’ın kızını almamı teklif edip, beni “**Ağēgrik**”e gö-türdü. Muhakkak önceden bir ha-ber uçurmuş olmalı ki, Şerife’nin muallim oğlu Mehmed’e itibar

pek büyüktü, ziyadesiyle ikram yapı-lıyordu. Kızı istedi, verdiler. Buna annem de çok memnun ol-muştu. Kıza işaret verdiğim zaman **Akmugar**’ın tepesine gelirdi. Ben **Gazi Terbiye Enstitüsü**’nde okur-ken Yörük kızı Deve’den, oradan da yardan aşağı düşerek ölmüş. Bu haberi de bana, yine amcan vermişti.” dedi.

Benim de bu gönül meselesiy-le alâkalı olarak, hafızamda, farklı bir duymuşluğum daha vardı. Kar-şı taraf hayatta olduğu için, “**bu da bizde kalsın**”, diyerek, mevzuûya nokta koymak isabetli olacaktır.

Aziz büyüğümüzün imkânları geniş, makam ve mevkisi de bü-yük olunca İstiklâl Harbimizin kahraman kumandanları ile de teşriki mesailerі olmuştur. **Mareşal Fevzi Çakmak, Kâzım Karabekir, Fahreddin Altay** bun-ların başında gelir. Musa Kâzım Karabekir’in kızı ile Nermin Ha-nım sınıf arkadaşı oldukları için Paşa merhumla görüşmeleri daha kolay ve samimî oluyormuş. **Mareşal Fevzi Çakmak** merhum ile de **Emirgan Bahçesi**’nde gö-rüşmüşler. Yıllar önce bendeni-ze naklettiğine göre, **Fahreddin Altay**’ın boynunda büyükçe bir “**Ur**” çıktığı için (veya başka se-beblerle), paşa evden dışarı çıkmı-yor ve kimseyle görüşmüyormuş. Mehmet Bey: “– Sâdece beni kabul buyurmuşlardı” demişti. Atatürk’ün hanımı **Lâtife Hanım** da aynı inzivaya çekilmiş olanlar-dan birisidir. Bütün görüşme tek-liflerini reddediyor, sadece Meh-met Bey’i kabul etmiş olduğunu öğrenmişim.

Aslında yazacaklarımız daha pek çok, lâkin bizim imkânlarımız ile bize ayrılan yer ve zaman bu kadardır.

Medar-ı iftiharımız olan büyü-ğümüz Mehmed Özel Beyefendi-ye ve pek saygıdeğer eşi Nermin Hanımefendi’ye, ulu ve aziz olan Allah’dañ sağlık, sıhhat ve afiyet dolu nice uzun yıllar temenni ede-rim.

Uğur Dayımız

RAMAZAN BOZ

(Mustafa Oğlu)

**Önder gün ısı adı altında
Sütçüler mahallesi yol kenarında
Çalıştı yılmadı hep sağlığında
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız**

21 Mayıs Çarşamba günü aldım acı haberi
Asla unutamam onunla geçen güzel günleri
Ne yapalım gidenler dönmez ki geri
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

15.03.1964 doğum yılıdır
Çocukluk yılları Karaman'dadır
Yüzünde hep güzel bir tebessüm vardır
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

Rahmetlinin sevgisi başkaydı bende
Nurlar vardı sanki güzel yüzünde
Yaşayacak inanın her an gönlümde
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

Karaman vatandı Sütçüler mekan
Annesi felç yattı kaldı her zaman
Gözümün önüne geliyor o günler her an
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

Kalpten ölmüştü babası ellili yaşta
On sene yattı annesi felçli yatakta
İyileşir birgün diye gözler ufukta
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

Babamın olurdu dayı oğlusu
Her an ciddiye her an çocuksu
Adam gibi adamdı doğrusu
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

Ailece severdik biz dayımızı
Kaybettik en candan akrabamızı
Kimseler saramaz bu yaramızı
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

Uğur Önder göçtü dünyadan
Rahmetler eylesin ona yaradan
Unutulmaz geçse yıllar aradan
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

İnsan ömrü bir çiçektir bir gün solacak
Hatıralar her zaman gerçek kalacak
İnsan andıkça hep duyulanacak
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

Ne diyeyim artık Allah rahmet eylesin
Tüm sevenleri ona dua göndersin
Bu yalan dünyayı kimler neylesin
Cennetin yolunu tutmuş Uğur dayımız

Hak Ticaret

Hırdavat – Boya – Elektrik ve Su Malzemeleri

Ebubekir Bozdemir

0 507 281 68 81

Emin Bozdemir

0 537 366 30 91

Güneş Mah. Necip Fazıl Kısakürek Cad. Demir Ap. No:103

Telefon: 0 242 339 62 83

Kepez / ANTALYA

aysu

PLASTİK

Süleyman Üre
0533 967 08 88

Tüm ürün ve hizmetlerimiz,
peşin fiyatına kredi kartı ile
10 taksitle yapılır.

Akdeniz Sanayi Sitesi 5002 Sokak No: 121
Tel- Fax: 0242 221 25 91 Antalya | TÜRKİYE
e-mail: info@aysuplastikantalya.com

a

ÖZEL ANTALYA

ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

KALİTELİ EĞİTİM MERKEZİ

AZİM ASLAN

FİRDEVS ASLAN

A1 – A 2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

KALİTELİ VE
SİMULATÖRLÜ
EĞİTİM
MERKEZİ

Trafik
Hayattır!

a

Çevreyolu Düdenbaşı Mah. Gazi Bulvarı 2300 Sk.
No:13 Köse Mehmet Apt. K:2 D: 3-4 / ANTALYA

Tel : 0242 338 38 06 Gsm: 0535 213 13 69

“BELEK’TE SATILIK VİLLALAR”

**SATILIK LÜX DAİRELER
KAT KARŞILIĞI ARSA ALINIR**

Tel: 0242 325 99 44

HÜSEYİN YILDIZ - RAMAZAN SEVİNÇ - METİN YILDIZ

0532 616 62 31

0532 635 3278

0532 057 42 42

ahu_insaat@hotmail.com

www.ahuinsaatemlak.com

KEPEZ BELEDİYE BİNASI KARŞISI ANTALYA